

THE STANDARD BEARER

A Reformed Semi-Monthly Magazine

PUBLISHED BY THE REFORMED FREE PUBLISHING ASSOCIATION, GRAND RAPIDS, MICH.

Communications relative to contents should be addressed to
REV. H. HOEKSEMA
1139 Franklin St., S. E.
Grand Rapids, Mich.

EDITORIAL STAFF

Editors—Rev. H. Hoeksema, Rev. G. M. Ophoff,
Rev. Wm. Verhil, Rev. G. Vos.
Associate Editors—Rev. A. Cammenga, Rev. P. De
Boer, Rev. M. Gritters, Rev. B. Kok, Rev. C. Hanko,
Rev. G. Lubbers, Rev. R. Veldman, Rev. H. Veld-
man, Rev. A. Petter, Rev. J. Vander Breggen.

Communications relative to sub-
scription should be addressed to
MR. R. SCHAAFSMA
1101 Hazen Street, S. E.
Grand Rapids, Mich.

Entered as Second Class mail matter at Grand Rapids, Mich.

Vol. XVII, No. 4.

NOVEMBER 15, 1940

SUBSCRIPTION PRICE \$2.50

Meditation

The Salt And Thanksgiving

Ye are the salt of the earth. . . .
Matthew 5:13.

How apparently contrary to fact!

Ye are the salt of the earth! Would not reality appear to relegate this statement to the category of vain boast?

Ye!

No, the Lord is not addressing the elite of His day, the wise and influential men of His day, the doctors of philosophy, the scholarly theologians, the Pharisees and Sadducees and Scribes, the famously religious men of the nation, the men that always cautiously demanded a sign. . . .

Ye!

His audience to whom He is directing this appraisal does not consist of men that are of renown in this world, the men that deal with the problems of mankind, of life and existence, of society and the state, of national and international relationships, of peace and war, of self-defense and prosperity, the men that unceasingly seek after wisdom. . . .

He is not even addressing the whole multitude!

For, indeed, a multitude, a great multitude had followed Him. His fame had spread throughout all the land, and even throughout all Syria. And no wonder! For, this Jesus of Nazareth was a wonderman, traversing all the land, teaching and preaching the gospel of the kingdom of heaven, and healing all kinds of sickness and disease and imperfections among the people, giving eyesight to the blind, opening the ears of the deaf, enabling the dumb to speak, making the lame leap with joy, casting out devils, raising the dead! And immense multitudes followed Him, from every part of the land: Galilee, Decapolis, Jerusalem, Judaea,

Perea. Indeed! But whatever may be the meaning of the first verse of this chapter, on this "Mount of the Sermon" He is addressing His disciples, and them alone; not, perhaps, in the narrow sense of "the twelve", but His disciples nevertheless.

And it is in their capacity of disciples that He calls them the salt of the earth!

Whatever else they may be from any natural, earthly viewpoint does not at all deserve consideration here, has nothing to do with their being the salt of the earth. Only the fact that they are His disciples make them worthy of this evaluation.

Ye!

But who, then, are they?

Listen: they are the poor in spirit, they that mourn, the meek, they that hunger and thirst after righteousness, the merciful, the pure in heart, the peacemakers. . . .

The salt of the earth! They?

And listen: they are those who are persecuted for righteousness' sake, whom men revile, persecute, speak all manner of evil against falsely!

They are the salt of the earth.

How impracticable.

Wonderful appraisal!

The salt of the earth are ye!

And what may be the meaning of this metaphor?

Men have interpreted the figure according to their own philosophy. Salt, say they, we put into different substances to preserve it, to protect it against putrefaction. It is, therefore, a means of preservation and purification. When, therefore, the Lord declares that His disciples, that His Church is the salt of the earth, the meaning is, evidently that the Church is the power that preserves a sinful and corrupt world from corruption.

Still more.

Our philosophy about the meaning of salt is somewhat freely applied until it signifies that the Church even purifies, acts as a leaven upon the present world, to improve it, to make it a more decent world to live in!

And thus, finally, the positive declaration of the Lord: "ye *are* the salt of the earth" is distorted into an admonition, as if the Lord had said: "Be ye the salt of the earth". And thus the whole is given a very "practical" application: Church of Christ, understand your sacred calling to improve the world in which you live. Act as the salt of the earth!

But what do the Scriptures say?

For, surely, the question cannot and may not be what significance we may be able to give to a figure that occurs in Holy Writ; it must be what meaning the Bible itself attaches to it.

And then there can be no question that the interpretation must be rejected which would make salt the figurative expression of the power of preservation against corruption, and that it must be understood as representing a seasoning medium, making that to which it is added palatable, pleasant to the taste. Is not this evident from what the Lord continues to say in this same verse: "but if the salt lost his savor, wherein shall it be salted?" And is not this the fundamental thought in the similar passage in Mark 9:50: "Salt is good: but if the salt shall have lost his saltiness, wherewith will ye season it? Have salt in yourselves, and have peace one with another"? Or what else is the meaning of the figure in the light of Job 6:6: "Can that which is unsavoury be eaten without salt? or is there any taste in the white of an egg?" And are not the people of God admonished in Col. 4:6: "Let your speech be alway with grace, seasoned with salt, that ye may know how ye ought to answer every man"?

Let us remember, too, that it was an ancient custom for parties that had concluded a covenant to ratify or celebrate the ratification of such a covenant by eating bread with salt, thereby expressing that the friendship thus concluded was pleasant to the taste of both parties. Whence also the expression "covenant of salt" in Scripture. All the heave offerings of the holy things, offered unto the Lord by the children of Israel, were given to the priest and his family; it was a covenant of salt for ever before the Lord. Nu. 18:19. And by a covenant of salt the Lord gave the kingdom over Israel to David and to his sons, II Chron. 13:5.

And what is still more significant in this connection is that all the sacrifices offered by Israel unto the Lord must be seasoned with salt. Very specific is the commandment: "And every oblation of thy meat offering shalt thou season with salt; neither shalt thou suffer the salt of the covenant of thy God to be lacking from thy meat offering: with all thine offerings thou

shalt offer salt". Lev. 2:13. The salt, as the symbol of the disposition of him that brought the offering, humility, contrition, the fear of the Lord, made the offering "palatable" to Jehovah, pleasing in His sight.

Ye are the salt of the earth!

Notice, the *earth*. Apart from the fact, that the world is corrupt in sin, and that no salt is ever put into substances that are already rotten, still less is added to them for the purpose of curing them, the text does not say that the Church is the salt of the world, but that it is the salt of the *earth*.

Of the earth and its fulness!

The earth and its creatures, its treasures, its powers, its products, the means of subsistence and development it offers to man, its rain and its sunshine, its fruit and its crops, its clothing and shelter; the bread you eat, the water you drink, the air you breathe, the light you behold. . . .

The earth and its fulness conceived as an offering that must be brought to the Lord!

For the earth is the Lord's and the fulness thereof!

And all things in the earth are designed to serve man, in order that man may serve his God!

Ye are the salt of the earth!

Ye, people of God, are the element that causes the earth and its fulness to be pleasing to Jehovah!

A sweet smelling savor!

Gracious distinction!

Ye are the salt of the earth!

The statement expresses a fact; it is not in the form of an exhortation. It informs the subjects of the kingdom of heaven, the poor in spirit and them that mourn, the meek and them that hunger and thirst after righteousness, the merciful and pure in heart and peacemakers, of their true nature and purpose and relation to all things.

How proper!

The fact must needs be before the exhortation; the latter is useless unless the former is present.

For, how can anything work and serve as salt unless it be salt first? And how could any exhortation to consecrate all things to God and offer them to Him as a sacrifice of a sweet smelling savor possibly be heeded, unless there first be a priesthood, holy unto God, ready and glad to bring themselves and all things as an offering unto the Most High?

Ye *are* the salt of the earth.

That royal priesthood is realized in you, citizens of the kingdom of heaven in the midst of the world. Emphatically, distinctively, *ye* are the salt of the earth; no one else is. Through you, in you, on account of you all things are pleasing to God. If it were not for you

no sweet smelling savor would arise to the Most High from the things that are on the earth. The salt of the earth ye are antithetically, in distinction from the children of this world. For your sake only the Lord takes pleasure in the earth. Even as it was in His covenant with Noah. Indeed, a covenant of salt it was. For Noah builded an altar unto the Lord; and took of every clean beast and every clean fowl, and offered burnt offerings on the altar. And the Lord smelled a sweet savor, the savor of His grace, of the humble and contrite heart that would bring Him the glory of His name, and He said: "I will not again curse the ground any more for man's sake. . . neither will I again smite any more every living thing, as I have done. While the earth remaineth, seedtime and harvest, and cold and heat, and summer and winter, and day and night shall not cease". Gen. 9:20-22.

And it is through grace that this distinction is yours.

Not of works, lest any man should boast, and thereby the salt should lose its savor.

Man, indeed, was originally created the priest-king of creation, the servant of the Lord that as such had dominion over all things earthly, in whose heart all earthly things concentrated and culminated, in order from and by that heart to be consecrated unto the living God. Made after the image of God he stood in covenant relation of friendship to the Most High, a relation of a covenant of salt, indeed; in order that he might rightly know, heartily love and wholly serve the Lord His God, in all things, before all things, through all things that were on the earth, subjected under him; that God might taste the sweetness of man's sacrifice and devotion, and man might experience that the lovingkindness of the Most High is better than life!

But a change was wrought.

The salt lost his savor.

For, the change was wrought in man's heart. The servant rebelled. The friend of God became His enemy, willing slave of the devil. His light was changed to darkness, his righteousness to unrighteousness and perversion of his whole nature, his holiness into corruption. Still he stands in the midst of the earth. Still he exercises dominion. Still the earthly creature, even in its present bondage and vanity, would serve him. But no longer is he God's priest, and no longer does he consecrate all things a sacrifice of sweet smelling savor unto the Lord. Instead he presses all the earth and its fulness into the service of the flesh, of sin and corruption and iniquity, of the lust of the flesh and the lust of the eyes and the pride of life.

Even his would-be sacrifice is an abomination unto Jehovah.

For in it the Lord does not smell the sweet smelling savor of humility and contrition, the love and fear of

God, righteousness and holiness; but rather the terrible stink of man's pride!

Ye are the salt of the earth!

Not, indeed, of yourselves. There is no reason to boast. There is cause only for humble thanksgiving.

For, ye are His workmanship, created in Christ Jesus unto good works, which God before prepared that ye might walk in them. Christ Jesus, the Anointed of the Lord, ordained to be Jehovah's King-Priest from before the foundation of the world,—He is centrally and in the highest sense the salt of the earth. No sacrifice was and is ever of a sweeter savor than His. He offered Himself; He became obedient even unto death, yea, unto the death of the cross. And He ever liveth as the High Priest of His own, to present the sweet savor of His sacrifice unto the Father and to make intercession for us!

He redeemed us!

He gained for us the right to be delivered from the power of darkness and corruption, the right to sing the praises and declare the virtues of the Most High once more, and to taste the sweetness of His friendship.

And through Him, by the grace of His good Spirit we are also delivered from the bondage of corruption, and led into liberty, the liberty of the sons of God!

Called out of darkness into His marvellous light, that we might proclaim His glory!

Formed into a holy, royal priesthood.

The salt of the earth!

Give thanks, then, unto the Lord!

Glorify Him with gladness, not only on this day, but all the days of your life, for all His benefits, because of all His wonderful praises!

Thus may be the exhortation to you and to me, based upon this declaration: ye are the salt of the earth.

There is room, indeed, for this exhortation.

For, first of all, there is this difference between salt and the people of God, that the former does its work, serves its purpose, without knowledge, will or conscious purpose; but God's people are His rational, moral children, always acting with their mind and will, freely serving and loving the Lord, making His purpose their own. And, secondly, sin remains in their old nature, so that there is the danger that the salt shall lose its savor and become worthless.

Let us hear, then, the Word of God! Ye are the salt of the earth; willingly, gladly serve your purpose!

Give thanks unto the Lord, for He is good!

His mercy endureth forever!

H. H.

Editorials

Aangaande Dr. Schilder

De heer Van Genderen van Passaic was zoo vriendelijk mij een paar brieven toe te zenden, die hij ontvangen had van mevrouw Schilder en van haar zoon. Daar ik weet, dat ge allen belang stelt in den geachten broeder in Nederland, nemen we het volgende uit die brieven over.

Uit den brief van mevrouw Schilder:

“Daar mijn man sinds 22 Augustus niet thuis is, en uw brief niet kan beantwoorden, die ik verleden week ontvangen heb, zal ik het maar op mij nemen uw brief, die 2 Juli gestempeld was, te beantwoorden. Wij maken het hier verder zoo goed als mogelijk is. . . . Beste vrienden, het is, zooals gij schrijft, er gaan veel geruchten en er wordt veel uit den duim gezogen. Wij zijn allen hier in Gods hand; Hij brengt ons veilig door alle omstandigheden van dit leven heen. . . . Wil u onze vrienden in Amerika, die u bereiken kan van ons groeten?”. . . .

En uit den brief van Schilder jr.:

“Een brief, dien wij onlangs, ongeveer een week geleden van u ontvingen, droeg het poststempel van 2 Juli. Moeder heeft hem niet aan Vader kunnen laten lezen in verband met Vaders afwezigheid. Zooals u wellicht weet, is Vader reeds bijna 7 weken, sinds 22 Augustus, van huis. ‘De Reformatie’ is destijds verboden en op dien Donderdag kwam een auto met Duitsche officieren bij ons voor. Ze vroegen Vader mee te gaan en Vader is daarop naar Arnhem overgebracht. Tijdens het onderzoek verblijft Vader in het Huis van Bewaring te Arnhem. De Duitschers treden correct op en Vader wordt goed verzorgd. Zijn cel is maar klein en in het begin niet gemakkelijk ingericht; wij hebben echter dekens en kussens en allerlei dingen, die het leven veraangenamen, kunnen zenden. Vader ontvangt ook van vrienden veel fruit, sigaren en andere versnaperingen.

“Wij hebben goede hoop, dat Vader binnen niet al te langen tijd weer thuis zal komen. Wij hebben een paar bezoeken bij hem afgelegd, op 't oogenblik moeten wij nog wachten op een nieuwe aanvraag. Wij ontvangen elke week een brief van Vader; hij maakt het thans goed en zijn brieven zijn opgewekt van toon. 'k Heb Vader thans geschreven, dat wij een brief van u gekregen hebben. . . .

“Wij ontvangen ook Amerikaansche bladen, zooals vroeger. Gisteren kwam de ‘Standard Bearer’ van 1 September”. . . .

Nu weten we dan definitief hoe het staat met Dr. Schilder.

Ook verwonderde het me, terwijl het me tevens natuurlijk verblijdde, dat de *Standard Bearer* de menschen in Nederland nog bereikt. En mijn verwondering steeg, toen ik dat nummer van 1 Sept. uit nieuwsgierigheid nog eens doorsnuffelde. Als ge weten wilt, waarom, doet ge het ook maar eens.

H. H.

P.S. In de hoop, dat ook dit nummer hen mag bereiken, betuigen wij hiermede onze hartelijke deelneming aan de familie Schilder. We verzekeren hen, dat al onze menschen veel belang in hen stellen, en dat we veel voor hen bidden. Geve de Heere hun genade, in de zaak van Christus, niet alleen in Hem te gelooven, maar ook met Hem te lijden! En als de Duitschers ons een groot genoegen willen doen, dan stellen ze hem spoedig op vrije voeten!

Nog Eens: Jes. 26:10

We ontvingen het volgende schrijven van broeder S. Van Dijken van Manhattan, Montana:

Geachte Ds. Hoeksema:—

U verlangt van mij een antwoord op het antwoord, dat u mij gegeven hebt op mijn vragen.

Ten eerste bedank ik u voor uw breedvoerig antwoord. Ik had niet verwacht, dat u mij in de *Standard Bearer* zou antwoorden, maar dat neem ik u toch niet kwalijk. Ik schaam mij niet om voor mijn gevoelen uit te komen; en als ik zie, dat ik mis ben, wil ik dat ook wel erkennen.

Ook zal ik trachten u uitsluitend in het Hollandsch te schrijven. Ik zal even bij mijn vragen langs gaan, want als men niet met elkander spreekt, komt er licht misverstand.

U zegt, dat ik een scherpzinnig lezer ben. (Bedankt voor dat compliment). Maar dat zou u misschien wel wat tegenvallen. Maar dit wil ik wel zeggen, dat, als ik iets lees of hoor, waarmee ik het niet eens ben, ik dan vooral goed oplet.

Met mijn eerste vraag wou ik dit zeggen, dat als de Schrift in Jes. 26:10 juist het tegenovergestelde leert, van hetgeen de drijvers der algemeene leeren, dan moet het wel beteekenen, dat algemeene genade den mensch minder maakt inplaats van beter. En als men niet in algemeene genade gelooft, kan men dat niet zeggen. (Opmerking: Neen, zoo uitgedrukt is dat nogal logisch, en kan men dat metterdaad niet zeggen. Een algemeene genade, die niet bestaat, maakt den mensch niet minder. Maar dit is ook waar: (1) Volgens hen, die de algemeene genade leeren, maakt deze

den mensch ietwat beter, leert ze hem burgerlijke gerechtigheid. (2) Jes. 26:10 echter leert duidelijk, dat door het genade-bewijs daar genoemd de mensch geen gerechtigheid leert. (3) Ergo: Jes. 26:10 spreekt in geen geval van algemeene genade in den zin van de "Drie Punten". H.H.)

In de tweede vraag wou ik dit zeggen: Als men dat genadebetoon op de rechtvaardige laat slaan, en de goddelooze het alleen maar ziet, of er dan een andere tekst was, die ook zoo verklaard moest worden. (Opmerking 2. Deze vraag meen ik beantwoord te hebben, H.H.)

Nu wil ik dit er even aan toevoegen, dat toen ik u vroeg of wij in onze dagelijksche taal ook alzoo kunnen spreken, ik dit daarmee wilde zeggen, dat, indien dit geen goede taal is in ons dagelijksch gebruik, wij het ook niet kunnen zeggen van een tekst. Nu stem ik u toe, dat het er minder op aankomt, hoe wij ons uitdrukken in onze dagelijksche taal; maar dat neemt toch niet weg, dat als er *ja* geschreven staat, dat toch nooit *neen* beteekenen kan. (Opmerking 3. Toegestemd. Dat is ook goed logisch. Dit beginsel van uitlegging heb ik juist zelf altijd verdedigd, vooral ook tegenover Ds. Zwier's dubbelzinnigheid. En laat ons wel toezien, dat we er aan vasthouden, want anders zetten we alles op losse schroeven. Maar staat de zaak nu wel zoo met Jes. 26:10? De vraag is immers: als hier staat "wordt den goddelooze genade bewezen" beteekent dit dan (1) Dat God dien goddelooze gunstig gezind is? (2) Dat die goddelooze ook werkelijk genade ontvangt? Of beteekent het, dat die goddelooze deelt in de *dingen*, waardoor God Zijn volk genade bewijst en schenkt, terwijl die goddelooze zelf toch van Gods gunst geen voorwerp is, en ook geen genade ontvangt? Dit laatste is mijn overtuiging, en dat wel op grond van den tekst zelf, die m.i. wil zeggen (1) Dat die "genade" juist bestaat in het feit, dat die goddelooze in een gansch richtig land woont. (2) Dat hij hoognaamd geen gerechtigheid leert, H.H.)

Ik kan niet anders zien, dat, als men dat genadebetoon op den rechtvaardige laat slaan, dat dan de verzen 8 en 9 geen tegenstelling zijn van het tiende vers. Want dan staan de goddeloozen buiten het genadebetoon, maar in de gerichten deelen ze wel. (Opmerking 4. Toch ligt er wel een duidelijke tegenstelling in, die men ook als tegenstelling kan uitdrukken als volgt: "Zoolang de goddelooze deelt in de dingen, waardoor God zijn genade bewijst aan zijn volk, doordat hij in een gansch richtig land woont, leert hij geen gerechtigheid, ziet hij de hoogheid des Heeren niet aan; maar als hij door de oordeelen Gods wordt afgezonderd uit dat gansch richtig land en Gods wraak hem treft, leert hij dat wel, H.H.)

Maar ik geloof, dat wij niet zoover uiteen loopen in onze gedachten over dezen tekst, als ik eerst meende, als ik u nu goed begrijp; behalve in één opzicht, n.l. dat

de goddelooze slechts ziet, dat God genadig is aan Zijn volk. Ik kom daarop nog terug. (Opmerking 5: Blij, dat we dichters bij elkaar zijn gekomen. Dat is goede vrucht. Zie nu ook nog eens, wat ik boven over dat "zien" van den goddelooze schreef, onder opmerking 3; misschien dat we dan nog dichters bij elkaar komen, H.H.)

U haalt een beeld aan, en dat maakt het voor mij duidelijk. U zegt: "Veronderstel, dat Mr. Van Dijken een rijke boer is, die vele knechten werk geeft. Hij staat bekend als een goede boer, die ijverige knechten goed behandelt en hun zijn gunst bewijst. Hij geeft hun goed loon, goed eten en drinken, behandelt hen vriendelijk. Zeg nu, dat er onder twintig arbeiders één is, die zijn tijd verluiert en zijn plicht niet doet. Dan zal die ééne knecht een tijdlang deelen in de gunst van den goeden boer."

Nu is de vraag: waarvan spreekt de tekst: van de gunst over dien luien knecht, of van de gunst over die overige knechten? Nu is mijn verklaring, dat het slaat op de gunst over dien luien knecht. Dan zijn de verzen 8 en 9 ook een tegenstelling van het tiende vers. Waar ik het niet zoo goed mee eens ben is, dat u zegt, dat de goddelooze ziet, dat God zijn volk genadig is. Ik geloof niet, dat men dat kan zeggen, evenmin als er uitwendig verschil bestaat tusschen het behandelen van die knechten. En ik geloof dat dit ook volgens de Schrift zoo is. Want wat zeggen de goddeloozen in de dagen van Maleachi? Zie Mal. 3:14 tot het einde. Vandaar, dat er in den tekst gesproken wordt van een goddelooze wonende in een gansch richtig land. Dat wil dunkt mij zeggen, dat hij wel beter weet, evenals die luien knecht, die de bevelen van den boer hoorde, ook wel beter wist. (Opmerking 6. Zie, wat ik boven schreef. Feit is, dat de gunst van dien boer een gunst is over ijverige knechten. Zoo is Gods gunst een gunst over zijn volk. Die luien knecht weet dat zeker wel. De goddelooze verstaat dit ook. Maar het verschil tusschen God en dien boer is, dat de laatste niet aanstonds ziet, dat die eene knecht lui is; terwijl bij God de goddelooze altijd als goddelooze bekend is. Zelfs van eeuwigheid. En Mal. 3:14 vv. spreekt dit ook niet tegen. Eigenlijk spreekt Gods volk daar. Evenals Asaf in Ps. 73. H.H.)

Nu zal ik hierbij maar laten. Nogmaals bedankt voor al de moeite. Mijn antwoord is wel wat laat, maar ik was erg druk. Wil u dit in de Standard Bearer plaatsen, mij goed. Indien niet, ook goed.

U groetend verblijf ik de uwe in Christus,

Sam Van Dijken.

Natuurlijk wil ik dit gaarne plaatsen, en nog wel veel meer. Als de zaak maar duidelijker wordt.

En heelemaal geen moeite!

H. H.

Zelfs In Dien Lompen Vorm

VIII. SLOT.

De laatste uitdrukking, die we onder dit hoofd hebben te bespreken, luidt als volgt: "De Heere roept niet alle menschen in Zijn Woord. Hij roept alleen de uitverkorenen".

Ik zal in dit laatste artikel dezer series niet trachten aan te toonen, hoe bovenstaande uitdrukking in een preek zou kunnen worden gebruikt op zulk een wijze, dat ze geen gereformeerd mensch aanstoot zou kunnen geven. Dat zou wel heel gemakkelijk zijn. Ik zou daarvoor te kust en te keur kunnen gaan in de Heilige Schrift om een gepaste tekst te vinden. Ik zou kunnen preeken over Rom. 8:29, 30: "Want die Hij tevoren gekend heeft, dezen heeft Hij ook verordineerd den beelde Zijns Zoons gelijkvormig te worden, opdat Hij de eerstgeborene zij onder vele broederen; *en die Hij tevoren verordineerd heeft, dezen heeft Hij ook geroepen*, en die Hij geroepen heeft, dezen heeft Hij ook gerechtvaardigd, en die Hij gerechtvaardigd heeft, dezen heeft Hij ook verheerlijkt". En vele andere Schriftuurplaatsen zouden zich tot hetzelfde doel leenen. Maar in dit geval zie ik hiervan af. Het wel te doen, zou voor *gereformeerde* menschen een beleediging zijn. Ge zoudt ze moeten behandelen, alsof ze van de eerste beginselen der gereformeerde waarheid geen besef hadden, alsof ze nog nimmer van de gereformeerde waarheid gehoord hadden. Of, ge zoudt in elk geval van de veronderstelling moeten uitgaan, dat, bijaldien ze al onderwezen waren in de eerste beginselen der gereformeerde waarheid, ze daarvan afgeweken zijn, er totaal vervreemd van geworden zijn. Daarom moet ik hiervan thans afzien.

Immers heeft deze laatste uitdrukking geen behoefte aan verband, om als waarheid, als gereformeerde waarheid erkend te worden.

Zooals ze daar staat, geheel op zichzelf, is ze voor een gereformeerd mensch volkomen duidelijk, en geheel aanneembaar, zuiver gereformeerd.

Wie over deze uitdrukking struikelt, afgedacht van eenig verband, verstaat niet meer de gereformeerde waarheid, is zelfs van haar eerste beginselen geheel vervreemd.

Dit is juist het droevige van het geval.

Och, als gewone leden uwer kerk zulke dingen zeggen, ja, dan bedroeft ge u er wel over, dat er nog menschen in de gereformeerde kerken zijn, die niet beter weten niettegenstaande al het onderwijs, dat ze ontvingen; maar ge kunt het ten slotte wel hebben. Ge zegt dan: volmaakt wordt het hier nooit, ook niet in de gereformeerde kerken. En bovendien, er zijn altijd menschen, zoo troost ge dan uzelf, die in hun hart toch gereformeerder zijn, dan hun gebrekkige uitdrukking het u soms zou doen vermoeden.

Dat dus de heer Stuursma bovenstaande uitdruk-

king niet alleen niet verstond, maar ook als grove dwaling beschouwde, zoo grof, dat hij meende ze te moeten overbrieven aan Ds. Zwier, als een voorbeeld van de gruwelijke leer, die in de Protestantsche Gereformeerde Kerken wordt verkondigd,—het mag vreemd aandoen, wie die mijnheer luidkeels en met grooten nadruk den roem der Protestantsche Gereformeerde leer eertijds hoorde verkondigen,—niemand zal dit toch als een ernstig symptoom beschouwen, vooral niet, wie voor de aandacht houdt, dat die heer door zijn van ons heengaan zelf getuigde, dat hij in onze kringen geen plaats heeft. Als de ziektekiemen in een lichaam zich samentrekken in een etterbuil, en de etterbuil straks openbreekt, dan is dat een bewijs, dat het lichaam nog wel gezond is en de kwade elementen kan verwerken en afwerpen.

Neen, dat nemen we niet ernstig op.

Maar wat te denken van eene kerk, die zich gereformeerd noemt, en die zulke ziektekiemen, als in het publiceeren van bovenstaande uitdrukking openbaar worden, niet meer kan afwerpen, ze juist in zich opneemt, en de ziekteverschijnselen beschouwt als normale werkingen van het gezonde lichaam?

Wat te oordeelen over eene kerk, niet wier gewone leden, maar wier predikanten zulk een door en door gereformeerde uitdrukking als bovenstaande meenen te moeten brandmerken als een blijk van verregaande afdwaling; en wier predikanten zóó overtuigd zijn van algemeene instemming bij het volk te zullen vinden, dat ze zulke gereformeerde stellingen als ongereformeerd in een kerkelijk blad doorgeven?

Hoe is het goud verdonkerd!

Of meent ge misschien nog, dat we een al te donkere bril op hebben, terwijl we dit schrijven?

Let dan even op de feiten.

Er kan geen twijfel over bestaan, dat Ds. Zwier ook bovenstaande uitdrukking doorgaf in *De Wachter*, om zijn lezers te doen weten, hoe ver de Protestantsche Gereformeerden wel waren afgeweken van de gereformeerde waarheid, hoe sterk ze hunne dwalingen door dreven. Hij schreef zelfs, dat hij dit mede deed met het bepaalde doel, om ook Dr. Schilder te laten gevoelen in welk slecht gezelschap hij zich bevond.

Hij beschouwt dus de uitdrukking als een gruwelijke dwaling.

En nemen we nu even de bewuste uitdrukking onder de loupe.

"De Heere roept niet alle menschen in Zijn Woord. Hij roept alleen de uitverkorenen".

De bedoeling is natuurlijk: Gods Woord leert ons, dat de Heere niet alle menschen, maar alleen de uitverkorenen roept.

Nu verstaat een kind wel, en verstond ook Ds. Zwier wel, dat het hier niet gaat over de prediking des Evangelies aan alle menschen of allen, die onder het gehoor des Woords komen. Ware dit de bedoeling geweest, dan zou de uitdrukking beteekenen moeten:

De Heere wil niet, dat het Evangelie aan alle menschen zonder onderscheid moet worden gepredikt, maar alleen aan de uitverkorenen. En dat zou onzin zijn. Dit zou alle prediking des Evangelies onmogelijk maken, eenvoudig omdat geen prediker weet, wie de uitverkorenen zijn, en het gevolg zou dus zijn, dat het Evangelie heelemaal niet zou kunnen worden gepredikt.

Waarlijk, er is geen Protestantsch Gereformeerd predikant, die dit niet verstaat.

We zijn het in dit opzicht goed eens met Dr. A. Kuiper Sr., die in zijn betere dagen (immers in 1879, lang voordat hij op de fluit der gemeene gratie begon te spelen) schreef:

“Men kan namelijk de schapen van de bokken niet scheiden, omdat de geestelijke mensch alle dingen onderscheidt, daarom kan hij nog volstrekt niet onfeilbaar uitmaken wat tarwe en wat onkruid is. *Alle* visch uit het net moet in zijn vaten. Aan het schiften komt het eerst in den dag des oordeels toe. . . .

“Hoe ook bezien, altijd komt het dus hierop neer, dat het Evangelie moet worden gepredikt aan een breede reeks van uitverkorenen, die *nog niet* overgezet zijn uit de duisternis in het Koninkrijk van den Zoon der liefde, d.w.z. aan dezulken, bij wie men nog *aan niet ter wereld weten kan*, of ze uitverkoren zijn of niet.

“Naardien het nu onmogelijk is uw prediking van het Evangelie te beperken tot een reeks van menschen *die ge niet kent*, zoo volgt hieruit de noodzakelijkheid, *dat men om geen enkelen uitverkorene over te slaan, zooveel doenlijk tot allen zich moet uitbreiden*. Nieuw blijkt, dat de leer der uitverkiezing in plaats van den omvang der prediking te beperken, integendeel den sterksten prikkel biedt, om haar tot allen te doen komen.

“Wie al dan niet uitverkoren is, ligt bepaald in het *Besluit* Gods; van welk besluit Hij aan niemand mededeeling heeft gedaan, en waaruit dus ook niemand de gegevens kan trekken, die hem tot leiddraad konden strekken bij zijn ijveren voor het Koninkrijk.

“Regel is en blijft daarom ook te dezen opzichte niet het *Besluit*, maar het *Gebod* des Heeren. Het Evangelie moet gepredikt, niet uit eerezucht om te zeggen: ‘Ik heb zielen kunnen bekeeren’; maar *uit gehoorzaamheid aan God*”. Uit Het Woord, IV, 167, 168.

Dr. Kuyper, toen hij de gereformeerde leer weer begon te verdedigen in gereformeerde kerken, werd ook beschuldigd door leeraren in diezelfde gereformeerde kerken, dat hij geen evangelie-prediking-aan-alle-menschen wilde. Van daar zijn betoog daartegen. Maar let er op, dat hij hier de stelling verdedigt, dat het Evangelie aan allen zonder onderscheid moet worden verkondigd, *om alle uitverkorenen te kunnen bereiken*.

Volgens hem is dus het positieve doel der algemeene prediking in de redding der uitverkorenen gelegen.

En toch is dit niet het *eenige* doel, volgens hem,

waartoe het Evangelie allen menschen zonder onderscheid moet worden verkondigd. Lees slechts verder:

“Maar boven en behalve de beide aangevoerde gronden is er nog een derde beweegreden, waarop men vooral niet verzuime te letten.

“Het is namelijk geheel misgezien, indien met zegt: God laat zijn Evangelie aan alle zondaren prediken met het uitsluitend doel, om het te doen komen tot zijn uitverkorenen.

“Neen, ook al ware het, dat men een middel vond, om met wiskunstige zekerheid te zeggen: ‘Die is wél uitverkoren en die niet,’ zelfs dan nog zou men er volstrekt niet mee van af zijn, om die uitverkorenen op een hoopje te roepen, hun het Evangelie te prediken, en die overigen over te laten aan hun lot. Veeleer zou, ook al stonden alle verkorenen aan één kant en alle verlorenen aan den anderen kant, zelfs dan nog op de Kerk van Jezus de hoog ernstige verplichting rusten, om *aan beiden* het Evangelie te doen hooren.

“En hiermee komen we terug op de hoofdstrekking van ons voorgaand artikel: ‘Dezen wel een reuk des leven, *maar ook genen een reuk des doods ten doode*,’ en de Evangelieprediker, *ook waar hij den dood brengt*, ‘een goede reuke voor God.’ Paulus toch zegt het uitdrukkelijk in 2 Cor. 2:15: ‘Wij zijn Gode een *goede reuke* van Christus in degenen, die zalig worden *en in degenen, die verloren gaan*!’” ibidem, 168.

Dit noemt Dr. Kuyper “de oude, betrouwde, zuivere” voorstelling van deze hoogheilige waarheid”. ibidem, 170.

En Ds. Zwier weet het wel, dat wij ook altijd deze zaak zoo hebben voorgesteld.

Hij weet ook, dat hij en zijne kerken van deze “oude, betrouwde en zuivere voorstelling” sedert 1924 officieel en in de praktijk der prediking zijn afgeweken. Van de prediking des Evangelies *om alleen de uitverkorenen te redden*, en van de verkondiging des Evangelies, *óók opdat het een reuke des doods ten doode zij* voor degenen, die verloren gaan, wil hij en wil zijne kerk niets meer weten. En inplaats van deze “oude, betrouwde en zuivere voorstelling” hebben zij den euvelen moed gehad, om te poneeren, dat de evangelieprediking een welgemeend aanbod des heils van Godswege is aan alle menschen, en dat God wel waarlijk bedoelt om allen te bekeeren, ofschoon de uitkomst aan dit bedoelen Gods niet beantwoordt!

Er is dus tusschen ons en de Christelijke Gereformeerde Kerken een *principieel verschil*, als het gaat over de vraag, waarom het Evangelie aan allen zonder onderscheid moet worden gepredikt, en waartoe God dit laat doen. Op dit punt gaan wij accoord met de “oude, betrouwde, zuivere voorstelling van deze hoogheilige waarheid”, terwijl zij hiervan afweken en ons om het handhaven er van uitwierpen.

Om hiervan nog een bewijs meer te leveren wijzen we ook nog op het volgende van Dr. Kuyper:

“En houdt men nu aan, vragende of ik dan toch

niet onwaar word, indien ik van den kansel zeg: 'Het rantsoen is voor u verworven'?—dan is het bescheid eenvoudig en gereed: 'Wanneer ge als leeraar voor een *Christelijke gemeente* optreedt, dan moogt en moet ge dat zeggen, zoo dikwijls ge de *gemeente als geheel* aanspreekt, en dus de aanwezigen aanmerkt als zijnde leden. Maar omgekeerd, als ge niet in een gemeente spreekt, maar onder de Europeesche of Aziatische individuen optreedt, en dus eenvoudig zondaren aanspreekt, dan moogt en moet ge wel zeggen: Het heil is verschenen *voor een iegelijk die gelooft*; maar dan moogt ge in persoonlijke toepassing nooit verder gaan dan de ontwijfelbare getuigenis: 'Een rantsoen verworven, in waardij genoegzaam voor de verzoening aller zondaren'."

Nietwaar? zoo hebben wij altijd gezegd: een algemeene verkondiging van een particulier Evangelie, *behoudenis voor een iegelijk, die gelooft!*

Dat is de "oude, betrouwde, zuivere voorstelling dezer hoogheilige waarheid."

En dit willen de Christelijke Gereformeerde Kerken niet meer.

Indien het "Eerste Punt" met de verklaring van Prof. Berkhof over Rom. 2:4 u niet tot overvloedig bewijs kan strekken voor deze bewering, vragen wij u in ernste, of dit u dan niet ten bewijze kan dienen, dat men ons, juist omdat wij die "oude, betrouwde, zuivere voorstelling" wilden handhaven, iets waarvan men zich ook in 1924 wel bewust was, heeft uitgeworpen?

Of wilt ge, kunt ge dan niet zien, dat juist omdat Ds. Zwier die "oude, betrouwde, zuivere voorstelling" niet meer wil, hij een uitdrukking als die we thans bespreken kon voorstellen als eene grove dwaling?

Dat de gewraakte uitdrukking niet *kan* beteekenen, en dat ook Ds. Zwier er niet in heeft *kunnen* lezen, dat de Heere niet wil, dat het Evangelie aan alle menschen zal worden gepredikt, is ons thans wel duidelijk geworden.

Ze *kan* echter wel beteekenen, dat de *inhoud* van Gods Woord niet zóó is, dat het Evangelie in de verkondiging er van den indruk laat, dat God alle menschen zaligmakend roept, dat *Hij Zijn heil aan alle menschen belooft*. In Zijn Woord roept God in dezen alleen *een iegelijk, die gelooft*, alleen degenen, die *vermoeid en belast zijn*, alleen hen, die *tot Hem komen*, en hun alleen belooft Hij het eeuwige leven. Negatief bedoelt dan de uitdrukking, dat het Evangelie naar zijn inhoud nooit algemeen is, dat de Heere nooit allen menschen Zijn heil belooft of "welmeenend" (dat is natuurlijk met de bedoeling om te zaligen) aanbiedt. En positief verklaart dezelfde uitdrukking, dat de belofte des Evangelies altijd alleen den uitverkorenen geldt, dat is, hun, die gelooven.

Zoo *kan* Ds. Zwier de uitdrukking hebben gelezen.

En indien hij ze aldus las, dan las hij de "oude, betrouwde, zuivere voorstelling der waarheid". En dan

heeft hij die "oude, betrouwde, zuivere voorstelling" gebrandmerkt als grove dwaling!

Dat is het diep treurige van dit geval.

Dat een predikant in eene gereformeerde kerk zoo'n bok kan schieten, zoo'n flater maken kan, dat hij eene oude en beproefde waarheid kan voorstellen als het toppunt van dwaling, en dat hij daarbij blijkbaar rekenen kan op de instemming van verreweg het meerendeel zijner lezers, allen leden van gereformeerde kerken,—dat maakt dit geval zoo ernstig!

Of, indien ge meent, dat hij de uitdrukking niet zóó zal hebben gelezen, dan blijft er slechts één mogelijkheid over.

En dat is, dat ge de gewraakte uitdrukking laat slaan op de *krachtdadige roeping* Gods.

De nadruk valt dan op *Heere*, en op *Hij*.

De uitdrukking beteekent dan: "De Heere leert ons niet in Zijn Woord, dat *Hij* alle menschen roept; *Hij* roept, ook van degenen, die het Evangelie hooren, alleen de uitverkorenen".

Nog een andere mogelijkheid is er niet.

Maar dan wordt de zaak niet minder ernstig en treurig.

Ach, is het dan zoover gekomen, dat zij, die zich het recht toekennen, om in gereformeerde kerken het Woord Gods te verkondigen, en die pretendeeren, dat ze de gereformeerde waarheid voorstellen onder het hoofd "Dogmatische onderwerpen" in een kerkelijk blad, de onwederstandelijke roeping Gods van de uitverkorenen alleen voorstellen als eene grove dwaling?

Mag ik nogmaals aanhalen uit hetzelfde werk van Dr. Kuypers?

Luister dan:

"*Ten achtste*; Heel de menschheid echter, d.i. elk menschenkind tot wien de aanbidding van dit rantsoen gekomen is, heeft dit rantsoen, zonder onderscheid, *verworpen*. Verkorenen en verlorenen staan hier geheel op één lijn.

"*Ten negende*; Aan deze verwerpers van het rantsoen Christi heeft God, die barmhartig is, naar de innerlijke beweging zijner ontfermingen, toen nog deze alles te boven gaande genade bewezen, dat Hij aan een deel hunner den mond des geloofs heeft opengebroken en hun wil heeft omgezet. *Dit is niet aan allen geschied. Veel min aan allen aangeboden*. (Hier cursiveer ik, H.H.). Alleen de verkorenen en geborenen uit de Geest deelen in dit gansch ongebondene, gansch ontfermende mededoogen". p. 172.

Hier gaat het over *Gods roeping*.

Over de onwederstandelijke roeping, waardoor ons den mond des geloofs wordt opengebroken.

En let er wel op: *Dit is niet aan allen geschied*.

Alleen de verkorenen deelen in dit mededoogen.

En lees het nog eens goed: Dit is "*veel min aan allen aangeboden*".

Veel min, omdat het heelemaal geen zaak van aanbidding is. God *doet* dit eenvoudig.

Of, indien Kuiper u hier te kras mocht zijn, lees dan, wat "vader" Brakel schrijft:

"Neemt dit alles eens bij elkander; de mensch is zoo blind, boos, onmachtig, dood, als boven gezegd is. God laat velen het Evangelie prediken, maar het doet aan de meesten geen nut, maar anderen worden daarvoor bekeerd, omdat God bij dat Woord hun zijnen Heiligen Geest geeft, en in hen werkt, 't geen Hij in anderen niet doet. Hij bestraalt hen met een wonderbaar licht, anderen niet; Hij neemt uit hen weg 't steenen hart, en geeft hun een vleezen hart, anderen niet; Hij geeft hun het willen en het werken, het werk des geloofs met kracht, anderen niet. Zoodat het onwederprekelijk is, dat God onmiddellijk het hart des menschen aanraakt en dat verandert". Redelijke Godsdienst, I, 740.

En verder:

"De roeping is naar Gods voornemen, om dien en dien het eeuwige leven te geven, en door den weg van bekeering en geloof dat leven deelachtig te maken *allen en alleen dien, welke Hij daartoe uitverkoren heeft.*" (Ik cursiveer, H.H.). *ibidem*, p. 743.

En plaats hiertegenover nu eens de stelling van Ds. Zwier: "Het is het toppunt van dwaling, om te zeggen, dat de Heere in Zijn Woord niet alle menschen, maar alleen de uitverkorenen roept".

Is het u dan nog niet duidelijk geworden, hoever Ds. Zwier, in zijn ijveren voor de dwaalleer van 1924, is afgeweken van de eerste beginselen der gereformeerde waarheid, van de "oude, betrouwde, zuivere voorstelling dezer hoogheilige waarheid"?

Hiermede is ook van deze controvers het einde bereikt.

Ten besluite nog twee opmerkingen.

Allereerst deze, dat in Zwier's doorgeven van deze laatste uitdrukking eigenlijk de wortel gevonden kan worden van zijn verkeerd lezen en beoordeelen en verwerpen van al de overige door hem gepubliceerde aanhalingen.

Zooals in het tiende gebod de vinger wordt gelegd op het wortelkwaad in het hart, dat oorzaak is van de overtreding aller geboden Gods, zoo wordt ons in deze tiende uitdrukking openbaar, waar bij Ds. Zwier het wortelkwaad ligt, waaruit uit al zijne overige verkeerde beschouwingen voortkomen.

Hoe zal iemand, die aldus van de eerste beginselen der waarheid is afgeweken, een sympathiek oordeel kunnen vellen over uitdrukkingen, die hem in een lompen vorm zijn overgebriefd, maar die overigens wel voor een goede verklaring vatbaar zijn?

En eindelijk nog dit.

Het is mij waarlijk geen genoegen, dat ik deze dingen moet schrijven. Noch het feit, dat Ds. Zwier zich niet schaamde, om deze dingen door te geven in *De Wachter*, en dat hij daarvan tot den huidigen dag nog geen belijdenis deed; noch het feit, dat alles er op wijst, dat de Christelijke Gereformeerde Kerken niet

alleen zijn afgeweken van de oude en beproefde waarheid, maar dat ze zich ook in het kwaad verhardten, stemt mij tot blijdschap.

Het is mij een oorzaak van diepe droefheid.

Dit neemt echter niet weg, dat zoolang de dwaling wordt verkondigd, en dat nog wel onder den naam van gereformeerde waarheid, ik het mijn roeping zal achten, haar aan de kaak te stellen en te bestrijden.

Twist met ulieder moeder, twist!

H. H.

Nog Iets Over Redlands and The Standard Bearer

Te laat om in ons vorig nommer geplaatst te worden ontvingen we het volgende schrijven:

Mijnheer de Redacteur:—

Mag ik s.v.p. een klein plaatsje in uw geacht blad? Bij voorbaat mijn dank.

Waar u in de S. B. van Oct. 15, 1940 Redlands' gemeente publiek hebt aangeklaagd als eene gemeente waar de S. B. het minst gelezen wordt, daar neem ik ook de vrijheid, om u publiek van antwoord te dienen.

Met gemengde gevoelens heb ik "What is Wrong?" gelezen. Eerst uit u uw misnoegen over eigen gemeente, vervolgens in 't algemeen, totdat u inzonderheid Redlands noemt, als het toppunt van uwe teleurstelling.

Nu stem ik u toe, dat het wel jammer is, dat de S.B. niet in elk Prot. Geref. gezin gelezen wordt; en ik vind het dubbel jammer, dat in de Chr. Geref. gezinnen ons blad ontbreekt. Ware dit niet het geval, het vooroordeel, dat ze tegen onze leer hebben, zou dan misschien bij velen worden weg genomen. "Onbekend maakt onbemind", ook in dezen.

Doch nu wat Redlands betreft, zou ik in de eerste plaats wel eens willen vragen: zijn er ook oorzaken?

Zou het niet van groot belang zijn, als we hier een werkzame agent hadden? Andere bladen hebben dat ook, en ik geloof niet uit weelde.

Dan heb ik het altijd betreurd, dat waar in zekeren zin het getij verlopen is, de bakens niet verzet zijn. Ik bedoel er dit mede. Toen de S. B. in 't leven werd geroepen, had het zich tot taak gesteld, den strijd aan te binden tegen alles en tegen een ieder, die de leer der algemeene genade en alles, wat daarmee in verband stond, leerde en trachtte te bewijzen op grond van Gods Woord. Dat was, en terecht, het hooge doel van de S. B.

Onwillekeurig kreeg het blad uit den aard der zaak

een inhoud, die soms voor een eenvoudige lezer wel eens wat te hoog ging, doch niettegenstaande wel aan de orde was. Doch waar nu, na jaren arbeids, die dingen, de beginselen namelijk, onder ons volkomene zekerheid hebben gekregen, en ons blad zijn taak als strijdblad tegen de Chr. Geref. Kerk in vele opzichten heeft uitgediend, zou ons blad nu niet meer lezers trekken, als het zich ging toeleggen op de behoeften van het jongere geslacht, en zich meer als een kerkblad bij het lezend publiek ging aandienen? In den vorm, waarin het nu verschijnt, is het meer een theologisch tijdschrift, 't welk voor velen een gesloten boek is, omdat het, wat den inhoud van sommige artikelen betreft, vooral bij de jongeren en eenvoudigen niet in alle deelen wordt verstaan.

Daarom heb ik het altijd betreurd, dat de S. B. en ons Kerknieuws niet tot één blad zijn gemaakt. Mijns inziens was de ineensmelting van de beide bladen een aanwinst geweest voor onze kerken. Bij de theologische onderwerpen hadden artikelen van algemeenen aard, het kerkelijk leven betreffend en wat dies meer zij, er in kunnen worden opgenomen, en al onze predikanten hadden naar de gaven en talenten hun geschonken hunne krachten kunnen besteden aan één blad tot opbouw van onze kerken.

Men kan nu eenmaal van een theologisch tijdschrift niet verwachten, dat het door elk gelezen wordt. Dat is in Nederland niet zoo, en hier ook niet. Er is maar een bepaalde kring, die daarin leeft. Alle Christenen zijn nu eenmaal niet zoo hoog ontwikkeld, dat ze alles begrijpen. Dat eischt studie, en daarvoor ontbreekt veelal de tijd, vooral hier in ons land.

Niettegenstaande dit zijn er genoeg vrome zielen met een kinderlijk geloof, die toch nog met melk moeten worden gevoed, en vaste spijs niet kunnen verdragen.

Dit is mijns inziens een der redenen, dat de S. B. niet algemeen gelezen wordt.

Dan haalt u o.a. ook de geldkwestie aan. Nu is het me niet recht duidelijk of u Redlands ook op 't oog had. Best mogelijk, want het zijn hier allemaal geen millionairs; niet vele rijken en niet vele edelen heeft Redlands gemeente ook mede te kampen. Doch desniettegenstaande heeft Redlands' gemeente zich altijd zelf geholpen; tot nog toe zijn we onze zusterkerken financieel nog niet lastig geweest, wel omgekeerd, en dan hebben we, waar behoefte was, maar vermogen bijgedragen.

Bovendien komt er dit nog bij, dat we een eigen school hebben, die ook zonder hulp van buiten tot nog toe wordt onderhouden. Nu kan het wel zijn, dat er achterstallige lezers zijn, doch wanneer in Redlands een agent wordt aangesteld, zou dat euvel spoedig zijn opgelost, denk ik. De offervaardigheid van ons volk is nog niet beneden peil, meen ik.

Nu we toch over plichten en geldzaken aan 't schrijven zijn, en u boven uw artikel schreef: "What is

Wrong?", dacht ik zoo "what is wrong met Grand Rapids' Prot. Geref. Kerken inzake het schoolwezen?" Zien de broeders in Grand Rapids de noodzakelijke behoefte niet in van een eigen school, waar onze kinderen niet alleen naar den eisch des verbonds, doch ook naar de zuivere waarheid onderwezen worden? Vooral in Grand Rapids, de bakermat onzer Prot. Geref. leer had men met recht mogen verwachten, dat dáár de eerste Prot. Geref. School zou zijn verrezen. Moet nu Redlands, als een der jongste gemeenten, Grand Rapids daarin een beschamend voorbeeld zijn?

What is wrong?

Hoogachtend,
J. R. Vander Wal.

Antwoord:

Op enkele dingen wil ik nog even terugkomen.

1. Dat ik het heelemaal niet had, in dat gewraakte zinnetje, over *de gemeente* te Redlands, maar over leden dier gemeente, die de S. B. niet lezen, of althans op ons blad niet inteekeken. Als dit voor de aandacht gehouden wordt, kan veel uit deze discussie worden uitgeschakeld. Broeder Vander Wal, evenals ook broeder Feenstra deed, schrijft alsof ik iets over de gemeente Redlands had geschreven, zelfs heet het, dat ik *Redlands* publiek heb aangeklaagd! Nu heb ik letterlijk niets over de gemeente als zoodanig geschreven. Ik schreef slechts in het belang van ons blad, wat met de *gemeente* Redlands niets te maken heeft. Ik had dus ook *Redlands* als zoodanig niet op het oog, toen ik schreef over de "geldkwestie". Dat de *gemeente* Redlands nog nimmer hulp van onze kerken heeft aangevraagd, heeft hier ook al niets mee te maken. Bovendien mag ik hier thans ook wel opmerken, dat we ook nog nooit aanvraag om hulp gehad hebben van een gemeente met een even groot aantal leden als de gemeente Redlands. Maar ik was heelemaal niet van plan, om de gemeente Redlands in de discussie te betrekken.

2. Dat het schrijven van broeder Vander Wal mij nu toch noopt, om iets te zeggen over die schoolkwestie. Hij schrijft immers, dat Redlands in dit opzicht een beschamend voorbeeld is voor onze Prot. Geref. menschen hier in Grand Rapids. Nu wil ik hier zoo weinig mogelijk van zeggen. Want ik ben blij, dat Redlands een Prot. Geref. School heeft. Ik wilde ook gaarne, dat wij hier ook een begin hadden. Maar ik geloof desniettegenstaande van dat beschamend voorbeeld niet veel. Dat zou wel zoo zijn, indien de school te Redlands haar ontstaan had gehad in het besef van behoefte aan een eigen school in den specifiek zinn des woords. Dan ware het ontstaan dier school een kwestie van beginsel geweest. Doch thans is dat niet het geval. Immers ontstond de aparte beweging voor een eigen school uit wrijving en strijd over vertegenwoordiging in het bestuur. Men zocht zo lang mogelijk samenwerking. Dat dit ten slotte onmogelijk

bleek, had zijn oorzaak niet in ontevredenheid met den inhoud van het onderwijs in de bestaande school, maar in strijd over vertegenwoordiging in het bestuur. En nu geloof ik heel gaarne, dat men van achteren bezien ook blij is met de eigen school in Redlands om des beginsels wil, maar men moet daarom de gevoerde strijd in verband met haar ontstaan niet als een beschamend voorbeeld van beginsel-strijd voorstellen. Want dat was het niet. Bij ons is dit anders.

3. Ik geloof persoonlijk niet, dat het getij verlopen is. Ik ben overtuigd, dat we niet alleen nog midden in denzelfden strijd om de waarheid staan, als we in 1924, maar ook, dat we nog altijd dezelfde behoefte hebben aan verdere ontwikkeling van ons beginsel. Daarom is er m.i. ook altijd nog groote behoefte aan een blad als de S. B., beide om de daarin gevoerde controvers en de positieve ontwikkeling der waarheid, waaraan we ons door middel van de S. B. naar vermogen wijden. *Daarom* vind ik het jammer, dat de liefde voor ons blad bij sommigen verkoudt. Het kan wel zijn, dat een agent, die zijn werk daarvan maakte en bij de menschen rondging, het intekeningsgeld nog wel zou kunnen ophalen, maar het ging mij niet om dat geld, noch ook om ons blad in 't leven te houden, maar om liefde tot de zaak, die door ons blad wordt vertegenwoordigd, om ijver en geestdrift en toewijding.

4. Ik stem natuurlijk gaarne toe, dat er wel verbetering is aan te brengen in ons blad. Maar onze krachten zijn beperkt. En bovendien zitten we ook altijd nog met de taalkwestie. Een blad voor de jongeren vooral, en dan verdeeld in verschillende rubrieken, zou geheel of bijna geheel in het Engelsch moeten verschijnen. En wat onze predikanten betreft, ze zijn bijna allen medewerkers aan ons blad. Ze weten ook, dat het hun taak is, om tweemaal per jaar een artikel voor ons blad te schrijven.

5. Wat de ineensmelting van de S. B. met de Church News betreft, zoodat we één kerkelijk blad kregen, het kan best zijn, dat dit wel de eisch des tijds is, en dat er voor een blad als de S. B. geen plaats meer is onder ons volk. Toen de drukker met zijn Church News begon, heb ik dat wel zien aankomen en er ook tegen gewaarschuwd. Maar indien dit toch zou moeten, had ik liever, dat we de S. B. een eerlijke begrafenis bezorgden, en dan als kerken iets anders begonnen, d.w.z. een soort kerkelijk blad. Voor mij persoonlijk zou dit veel voor hebben. Het zou mij heel wat tijd besparen, dien ik zou kunnen gebruiken voor het schrijven van andere geschriften in een blijvenden vorm. En voor het redakteurschap van een kerkelijk blad gevoel ik niets. Hiervoor zouden ook wel anderen gevonden kunnen worden.

Intusschen zou ik gaarne willen, dat met dat zinnetje over Redlands maar ging schrappen.

Want het ging mij waarlijk niet om Redlands, maar om de zaak.

H. H.

De Vrouw In De Woestijn

V.

Openbaring 12.

God werkt, zoo gelooven we op grond der Schrift, dwars door al het menschen gewriemel en het helsche woeden van den Satan, Zijn Raad uit. Van stap tot stap ontgaat niets Zijn oog en worden door Hem alle dingen gestuurd naar het einde van deze Bedeeling. Opdat we dit zouden zien, heeft de Heere ons de hoofdmomenten der geschiedenis geteekend in Zijn Woord. Het ontbreekt dan ook de gemeente nooit aan het noodige licht, noch aan duidelijke fingerwijzingen in dat opzicht. Weliswaar, ons staat niets vermeld van den dag of het uur, in verband met den eindstip wanneer het alsdan alles zal geschiedt zijn, maar wel wordt het einde ons geteekend in den breeden zin des Woords en worden we gewaarschuwd, om op dat alles nauwkeurig acht te geven.

Vandaag zouden we althans kunnen zeggen, dat het zeer duidelijk is, in verband met de snelle ontwikkeling aller dingen en de geweldige catastrophen, de komst van den Antichrist is niet verre meer. Hij staat vlak voor de deur. Neen, we wagen ons niet om te zeggen, hoe, wat hij zijn zal. Of hij één enkel persoon, dan wel een groep van personen is, weten wij natuurlijk niet. Dat maakt ook al heel weinig verschil voor de Kerk, want als hij komt en gekomen is, dan zullen de kinderen Gods hem herkennen bij het licht van Gods Woord. Hier behoort dan als vanzelf bij, de laatste verdrukking, het helsche woeden van den Satan, die, ware dit mogelijk, Christus Kerk geheel en zou uitroeien en van den aardbodem doen verdwijnen, zoodat er geen enkele der getrouwe getuigen meer overbleef.

Ook die verdrukking en strijd staan ons in het twaalfde hoofdstuk van Openbaring geteekend.

We hebben er de vorige maal op gewezen, hoe gansch de strijd zich concentreert rondom den Christus en de gemeente. De Kerk der Oude Bedeeling heeft den Christus voortgebracht. Daarmede en daaraan vooraf was een dubbele strijd gestreden, die ten finale uitliep op een dubbele overwinning en een dubbele nederlaag. In den strijd op aarde had de Satan getracht het voortbrengen van het mankindeke te voorkomen. Hij had de vrouw ten bloede toe vervolgd. Zelfs de kinderen te Bethlehem konden aan zijn duivelschen bloeddorst niet ontkomen. Doch ziet, het kindeke werd toch geboren, ook al gaat het aan het kruis, naar menschelijke uitspraak, geheel en al ten onder. Want het staat op uit het graf ten derde dage en vaart daarna ten hemel. Aldus nu hebben we in het voortbrengen van het kindeke het centrum bereikt aller dingen, terwijl in de hemelvaart een hoogtepunt bereikt wordt, waarop nog het zitten aan des Vaders

rechterhand en de wederkomst ten oordeel volgen moeten. De strijd is daarom op aarde beslist en de overwinning is behaald en Satan is de nederlaag toegebracht.

Daarmede is dan tegelijkertijd de strijd tusschen Satan en Michael ten einde gekomen. Het ging er in dien strijd om, wien de zielen behoorden der heiligen, die voor de hemelvaart van Christus de heerlijkheid waren ingegaan. Historisch was immers voor hunne zonden nog niet betaald, daar het kruis van Golgotha nog moest worden opgericht? Doch in de hemelvaart ligt ook het einde van dien krijg besloten met een overwinning voor den Christus en een volkomen nederlaag voor den Satan. Zóó nu liep die dubbele strijd uit op een dubbele overwinning toen de Zone Gods, de Middelaar, ten hemel voer en Hij gezeten is aan de rechterhand Gods, om straks weder te komen op de wolken des hemels en te oordeelen de levenden en de dooden.

En zal dan van nu aan de strijd over zijn voor de Vrouw? We hooren tegenwoordig nog al veel spreken over eendrachtigheid en samenwerking (vooral nu de kandidaten zich druk verweren om het den volke toch goed wijs te maken, hoe nuttig en onmisbaar zij zijn). Deze laatste aanhaling natuurlijk krijgen we zoo ongeveer iedere vier jaren te hooren en kan wel buiten de bespreking blijven. Tenslotte, alles moet toch weer worden herleid tot de aanbidding van God en den eeredienst van den Mensch. En wat het laatste betreft dan weten we, dat het de wereld inderdaad zal gelukken, om een eenheid en vrede van schijn en voorspoed te voorschijn te roepen. Denk maar aan wat de Schrift ons leert van de laatste lagen, die Christus komt vooraf zullen gaan. Zij zullen gelijken en gelijk zijn aan de dagen van Noach. En temidden van dat alles zal zich de Kerk bevinden. Doet zij dan mee?

Dit hoofdstuk spreekt van een verdere strijd, die door zal gaan ten einde toe. Het is waar, voor Satan is er geen enkele winst te behalen, maar dat zal voor hem niet de minste reden zijn, om zijn duivelsch woe-den te temperen.

Satan is na de hemelvaart op de aarde geworpen met al zijn demonen. Tot driemaal toe wordt ons dat gezegd in dit hoofdstuk. (Verzen 9, 10 en 13). Dezelfde stem, die de overwinning bezong van het kindeke en de vreugde vermeldt in den hemel, roept als in één adem een wee uit over "dengenen die de aarde en de zee bewonen! want de duivel is tot u afgekomen, en heeft grooten toorn, wetende dat hij een kleinen tijd heeft. En toen de draak zag dat hij op de aarde geworpen was, zoo heeft hij de vrouw vervolgd, die het jongskén gebaard had. En aan de vrouw zijn gegeven twee vleugelen eens grooten arends, opdat zij zoude vliegen in de woestijn, in hare plaats, alwaar zij gevoed wordt een tijd en tijden en een halven tijd, buiten het gezicht der slang".

In deze woorden wordt ons dan ook niet minder dan de periode geteekend vanaf de hemelvaart tot op de wederkomst van onzen Heere Jezus Christus. In dien tijd zal weliswaar de Kerk er zijn, dat is zeer duidelijk, maar tegelijkertijd zal die plaats verre van gemakkelijk zijn. De Heiland bevindt Zich boven de wolken in den hemel der heerlijkheid, Zijn Bruid is beneden de wolken op aarde, temidden van het strijdperk.

De vraag komt op, maar als de duivel door den Heere is nedergeworpen op de aarde en aldaar de vrouw vervolgt, wat verhindert hem om die vrouw niet direkt geheel en al van de aarde ter verdoen? Het is immers al bijna twee eeuwen geleden, dat de Heiland ten hemel voer en nog steeds is de Kerk in het midden der wereld? We zouden daarbij, op grond van Gods Woord ook nog aan toe kunnen voegen, dat de Kerk er zijn zal tot op de wederkomst van Christus toe, al is het terzelfder tijd waar, dat het overblijfsel klein zal zijn, naar des Heilands eigen woord.

Wie zich stelt op het standpunt der gemeene gratie weet hier wel raad me. Allereerst, blijft dan het woeden van Satan buiten bespreking. Men redeneert heel gewoon, dat er, wezenlijk een band van eenheid is in de wereld, waardoor de samenleving mogelijk werd en blijft en dat door de algemeene werkingen van Gods Geest, hetwelk weliswaar niet het hart vernieuwt, maar dan toch de zonde in haar onverhinderd uitbreken beteugelt. We zullen natuurlijk hier niet op ingaan en vragen wat men toch eigenlijk bedoelde met "de algemeene werkingen des Geestes" en ook niet vragen of men niet wijzer is, om de belijdenis hier er bij te slepen, want dan ontvangt men toch geen antwoord, gelijk aldoor bleek wanneer deze vragen gesteld werden. Neen, we willen er alleen maar op wijzen, dat men het bestaan en voortbestaan der Kerk verklaart doordat de zonde niet onverhinderd uitbreekt. Er is heel eenvoudig op dat standpunt dan ook geen eigenlijke ontwikkeling der wereldgeschiedenis, die naar het einde aller dingen leidt. De stroom van het wereldgebeuren vloeit, behalve dan met enkele uitzonderingen, voort zonder ergens uit te komen. Iedere dag is gelijk aan de vorige en van een plan Gods, van Zijn Raad, die beiden de wereldgeschiedenis mogelijk maken en waardoor de Heere in het begin het einde besluit, daar wil men maar liefst zoo min mogelijk over spreken. Of, want de mensch is heel erg vindingrijk, men zal er zich van afmaken door te zeggen, wel, aan het einde houden die algemeene werkingen plotseling op. Al het goede en schoone van weleer, wordt op zeker oogenblik niet meer gezien. De boom van de gemeene gratie, zoo vol beladen met allerlei prachtige vruchten, waardoor het wereldleven dikwijls ten volle genoten werd, door Christen en wereldling beiden, die schoone boom verdort overnacht. Maar wordt dan, als aldus het einde aller dingen bereikt wordt, wordt dan de natuurlijke mensch, hoe kort dan ook, niet

direkt een duivel en de aarde een hel? Het zal toch zoo mooi zijn, zegt de Schrift, in het laatst der dagen, mooi voor den mensch die buiten Christus leeft? Hoe moeten die beiden verklaart? Een Regenten gebaar met een zelfgenoegzaam antwoord helpt hier niet.

De Schrift verklaart de boven gestelde vraag dan ook geheel anders.

Zij doet ons zien, hoe alle dingen werken naar den Raad Zijns willens in organisch en onderling verband. En in de zonde én door de genade ontwikkelen alle dingen zich zóó, dat zij het einde, Gods Einde, der wereldgeschiedenis, moeten bereiken.

Uit het oogpunt van de Kerk, de vrouw van Openbaring Twaalf, dan zal er voor haar daarom ook een plaats zijn. Let maar op het laatste gedeelte van vers veertien. Zij is op een plaats, waar zij gevoed wordt, tijd en tijden en een halven tijd, *buiten het gezicht der slang*. De vraag is, hoe kan dat? Zoekt Satan haar, doch vindt hij haar niet? Is de Kerk op één of andere wijze voor hem verborgen? Maar dan was er immers geen sprake van vervolging? Stond er, dat de vrouw zich verbergt dan, ja maar dan ook alleen, zal de duivel Gods Kerk niet vervolgen. Als zij zich verbergt en niet leeft uit het beginsel der wedergeboorte, dan heeft zij geen last van iemand.

Het is echter niet moeilijk te verklaren waarom de vrouw is buiten het gezicht der slang. Houden we voor de aandacht, dat in de ontwikkeling der zonde niet een eenheid en werkelijke gemeenschap tot stand worden gebracht. De zonde is en blijft uiteenscheurend. Zeker, Herodus en Pilatus worden wel vrienden, maar dan pas als de Christus bijna al aan het kruis hangt. Niet voor dien tijd. Voor dien tijd werkt en zwoegt men voor eigen-belang ten koste van den ander. Mensch tegenover mensch, volk tegenover volk. En saamleving van allen is wel een mooie spreuk, maar goed bezien veel meer spreuk dan werkelijkheid. Ook vandaag wil Hitler werken voor een nieuwe Europeesche orde. Ja, maar niet voor een Europeesche orde waarin dan alle Europeanen zich zullen vinden en die toejuichen, doch voor een Europeesche orde naar Duitschen trant en smaak en opvatting. Daar mag Italië en ook anderen tenslotte wel aan meedoen. En dezelfde Hitler wil ook naar dat model nog wel voor een nieuwe wereld-orde strijden. Maak de heele wereld maar Duitsch en hij zal u zeggen, zie, dat is nu eigenlijk wat alle landen willen. Het verdrukte volk komt nu pas tot vrijheid, zij het dan ook, dat hij dit doet met zijn Gestapo en gemechaniseerd leger.

De ontbindende macht der zonde wordt dan ook gezien wanneer het individu het eigenbelang verzorgt en najaagt ten koste niet alleen van God, maar ook van den naaste. Tweedracht zal er blijven, want de zonde blijft ten einde toe. Daarom is er dan ook wereldellende, welken vorm van regeering ge begeert maakt hier niets uit, de resultaten blijven hetzelfde.

God de Heere schudt de volkeren der wereld geweldig door elkander en gebruikt daartoe den Satan. Daarom is het, schoon Satan rond gaat in de gemeente als een brieschende leeuw en ook in de wereld zijn werk volvoert, dat hij toch nooit alles tegelijk kan doen. Hij moet werken op een wijze, waardoor hij nooit anders mag doen, dan het Alwijze Plan des Heeren dienen. Bedenk daarbij dan nog, dat ook Satan beperkt is (zonder gemeene gratie of Geestes werkingen), want hij is en blijft schepsel.

Maar daardoor is het dan ook, dat er voor de Kerk ruimte blijft. De dingen ontwikkelen zich op aarde nu eenmaal niet in alles en op alle plaatsen tegelijkertijd. Zelfs bleef een groot deel der wereld verborgen en werd na Christus hemelvaart ontdekt (periode van bijna 1500 jaar wat betreft Amerika alleen). En waar Satan aldus zeer gebonden is, niet kan wat hij graag wilde doen, daarom kan er voor de Kerk een plaats zijn in de woestijn. God houdt hem ook bezig in het wereldgebeuren en aldus blijft dan voor een tijd of tijden en een halven tijd de vrouw buiten het gezicht der slang. Zoo nu is het eenigszins te verstaan, waarom juist tegen het einde dit anders wordt. Nu alreeds leven we in een kleinere wereld dan vijf en twintig jaar geleden. En als alles wat de aarde in zich bergt ontwikkeld zal zijn en daarbij de zonde tenuiterte toe zal betoonen zonde te zijn, dan begint de eindstrijd tusschen wereld en kerk, Christus en Antichrist, het Beest en den Geest, dan sluiten de vijanden de vriendschap, maar zolang is de vrouw er, buiten het gezicht der slang en zal zij wel moeten vluchten en vliegen, doch voor haar is een plaats bereid in de woestijn door den Heere.

W. V.

As To Books

The Drama of Redemption, by
Dr. Samuel Jackson Cartledge.

Zondervan Publishing House,
Grand Rapids, Mich.

(142 pages, price \$1.00)

This is a very readable book. The subject is the redemption from the guilt and power of sin through the work of Christ as applied by the Holy Spirit.

The book is divided into four parts, the first part treating of God's work of redemption, the second of man's response to God's work, and under this the author speaks of conversion, of sonship, of the separate life and of the value of a life; the third parts treats of God's hand in human life, and the last part of the

glorious consummation, the future life, the temple in heaven and the number of the redeemed.

The book is usually quite sound, though we would express things in different words sometimes. Some parts of it are positively refreshing, as, e.g. the author's description of and preference for a gradual, covenant conversion. The language is good, the style is clear and strong. The author's vocabulary as he employs it in this book is largely Anglo-Saxon, which is a point in favor of any style.

On some points we must disagree with the author's presentation. This is true, for instance, of what the author writes about saving faith. Quite sound is his definition of regeneration: "Regeneration, then, is that radical change wrought in the soul by the Holy Spirit working through the Word, by which one becomes partaker of the divine nature, the adopted child now becoming a born-again child of God". But all the more strange sounds his description of faith in the following paragraph: "Why faith? Why are not Adoption and Regeneration sufficient? Because, in the plan of salvation, God has a part, and man has a part. Have you ever noticed that God nowhere commands us to be adopted, or, to be born again? He says: 'Ye *must be* born again', but never does He say, '*Be* born again'; and never 'Be adopted'. But He does command us to believe. 'Believe on the Lord Jesus Christ and thou shalt be saved' (Acts 16:31). Why the difference? Because Adoption and Regeneration are God's part, and He'll take care of these; while Faith is man's part, and man must take care of that".

Why we cannot subscribe to this will be evident to the Reformed reader.

Read, therefore, with discretion as always.

H. H.

The Way of a Man with a Maid,
by Oscar Lowry.

Zondervan Publishing House,
Grand Rapids, Mich.
(160 pages, price \$1.00)

This book is designed to be a "companion volume" to the similar work by the same author: "A Virtuous Woman", reviewed in our paper some time ago. It discusses certain problems of sexology, as the title suggests. While "A Virtuous Woman" was primarily written for women and girls, the present book seeks its readers chiefly among men and boys.

In an introduction the author stresses the fact that it belongs to the calling of a minister of the gospel to warn his people against sexual sins. Says he: "Woe be it unto that generation when the ministers seek to

be more nice than God, or modest than Jesus Christ and the Apostles who used the plainest possible language when dealing with sexual sins. Especially does the author feel the minister's responsibility for teaching these truths, in view of the fact that the Scriptures contain the plainest statements regarding sexual sins and their dreadful consequences that have ever been put in print."

With this we may agree. And in Reformed Churches, where the minister follows the line of the Catechism once on each Sunday, this is done, too, of course; in its proper place and at the proper time and in the proper connection.

The book can very well be read, and may serve a good practical purpose.

Nevertheless, what I wrote about "A Virtuous Woman" I would not hesitate to repeat here. Books of this nature, that isolate a certain sin and picture it in all its horror and dire consequences, inform us how generally it is practised and how numerous are the cases of venereal diseases, etc. are apt to be one-sided. Besides, I do not believe that in order to instruct our people in the knowledge of sin, in this form or any other, it is either necessary or edifying to acquaint them with all the corruption there is in the world. Much more spiritually healthful it is to instruct our people in the entire system of the truth, and consider also this sin in its light.

So does also the Word of God.

But let him who is interested read.

H. H.

Principles of Teaching for Christian Teachers,
by C. B. Eavy, Ph. D.

Zondervan Publishing House,
Grand Rapids, Mich.
(364 pages, price \$2.75)

We would recommend this book to all that are interested in Christian Instruction, especially to our Christian School and Sundayschool teachers. It is a scholarly, systematic, rather thorough discussion of the subject announced, and affords pleasant and easy reading because of its lucid style.

I write this in spite of the fact that the book is, evidently, written with a view to a church-community where the instruction in Catechism and Christian School is unknown, and even the minister of the gospel does no longer instruct in his preaching, at least, does not emphasize doctrine in his preaching. The author makes a distinction between the ministry of the pastor and the "teaching ministry". Thus he writes:

"There can be no question as to the need for the

work of the pastor in the church. He is set aside exclusively for the high calling of preaching which constitutes an important part of his work but which, quite too often in our day, tends to become the only part. . . . He is trained in Schools that exist for the sole purpose of preparing him for his task. . . . But for the teaching ministry, which exists for edifying and building up the church, there is no such adequate preparation or honorable recognition. At the same time, it is plainly taught in Scripture that the work of teaching is the divine plan of God. Surely the Protestant Church needs to awaken to the misapprehension under which it has been laboring with respect to the importance of this mighty ministry and to the tragic results of trifling with the titanic task of teaching. Why should not the work of the teacher be recognized as well as that of the evangelist or pastor? Why should not the claims of the teaching ministry be presented to our young people? Why should the office of the teacher not be magnified? Why should not the heroic high call of the teacher receive the emphasis God manifestly intended that it should have?"

Unless we bear in mind that the author writes with a view to wholly different circumstances from those that are known in our churches, language like the above is hardly intelligible.

Unless the author means something quite different from what I understand him to mean, he is quite Pelagian in the following paragraph:

"Original nature is neither good nor bad, but it has potentialities for either good or bad. The possibilities for the lowest and the most degrading inhere in it as also do the possibilities for the highest and the most noble behaviour. In the qualities of his original nature man is not much different from the animal. In fact, he can be more savage and ruthless than the most cruel animal. He can descend in practice to depths of degradation never seen among animals. His nature teems with animal-like tendencies that often come into conflict with one another. But while the existence of these animal characteristics in man cannot be denied, it cannot reasonably be maintained that he is merely the sum of these characteristics. Undeniably there is in original nature that which can be laid hold upon by the power of God." etc. etc. p. 142.

It will be understood that when I recommend the book to our people, I do not subscribe to paragraphs like the above. And as a writer is not usually Pelagian in one paragraph and Reformed in another, it also means that I do not agree with the doctrinal viewpoint of the author.

Hence, when you read, do not merely imbibe and absorb, but read critically.

H. H.

The Social Calling Of The Church

The subject as above expressed may at first sight seem somewhat ambiguous, yet the subject thus stated expresses a popular conception and it is of that popular conception that this article treats.

Strictly speaking we would not speak of a social calling of the church for she as instituted is limited to the task of ministering the Word of God to her members and by that Word she labours to bring to manifestation herself as the body of Christ inculcating the principle by which this life is controlled.

So that in respect to the broad social sphere the church as institute has no other duty than to observe the laws and ordinances relating to its property, incorporation and assembly.

However, in times such as ours we again hear the remark and suggestion that the church has a very high and holy calling toward our tottering civilization, that if anyone, then the church of all agencies has a remedy for the ills of civilization and it is her calling to apply herself with all her God-given cures and energies.

To be sure, there are several variations to this general theme or motto or challenge. There is, e.g. the charge that the church's power of influence for good is only a pretense, a haughty assumption that is refuted by all of her checkered history.

There is also the claim that the church, as Christ her Founder purposed her, should have saved the world from its ills, but she has never taken the task upon herself with humble seriousness, witness the priesthood, persecution, obscuratism, obstructionism of her history.

Or, again, there is the claim that the church though being continually more pressed to the background has always been a great constructive force in civilization. That our deliverance from the corrupt life of Greece and Rome and that the exaltation of home, motherhood, and morals in the Christian era is due to the leavening influence of Christianity.

However, in distinction from the foregoing we have from the lips of Christ Himself this thesis: Ye are the salt of the earth.

This succinct statement, when properly understood transcends all the above human opinions and means no less than that the church does solve, is solving the social problem, does possess the remedy of social ills. We should try to grasp the deep implications of this word of Christ. And the attempt to grasp this must indeed be an act of faith, for without faith we are sure to dismiss this word with an "oh yes, of course, but. . . ."

So, by this nonchalant dismissal, we again give ourselves over to the futile seeking of utopias, social panaceas, anxiously weighing the chances between a communistic dictatorship and a fascistic dictator-

ship perhaps, but alway and again on the plane of all that is earthy, carnal, perishing, and we will fail of finding rest of heart and mind in that better heavenly kingdom that is even now among us.

For nothing less than the ultimate restoration of all things lies in that word of Christ: Ye are the salt of the earth!

By this word the church of Christ is pictured to us as that element, that factor in God's creation that makes His creation still palatable, savoury, pleasing and delightful to Him. The church is a new, heavenly creation formed by God in the midst of the sin-cursed, passing, vanishing dispensation and through the church the works of His hand will reach their goal and purpose.

Now the church is that by nature of the word that serves as a mould whereby she is shaped and the indwelling Christ who causes her to grow in that form or mould. By that word she has received of God the infallible revelation of a faultless social structure. Of this Scripture gives abundant testimony.

Think of that New Jerusalem where nothing defiles or causes pain or grief. Think of Isa. 11:9: "They shall not hurt nor destroy in all my holy mountain for—note the cause—the earth shall be full of the knowledge of the Lord." Think of the model king (in the last analysis, Christ) for Israel as pictured in Deut. 17:14ff. who must read in the book of the law all the days of his life. But beside this eternal revelation the church has also the living Christ within her who empowers her to become conformed to that written model.

Now the question may arise however, whether this revelation is indeed applicable to the world in its present form and dispensation.

And the answer is "yes and no".

The prescription for a perfect social structure is indeed applicable today in the world. The many proverbs of the wise king regarding wise dominion, social equity, prosperity and peace, are of course true today.

It is true today that if the law of God in its fullness could be applied it would mean the restoration of the social structure. This is evident from the fact that even a superficial observance of God's law reveals itself in outward peace and harmony. Because the heathen did not like to retain God in their mind He gave them up to the awful social deterioration of Romans chapter 1.

But I said above that the law of God in all its fullness must be applied. And this means not only an external conformity but also a spiritual affinity with that law, but above these it means that the righteous law-giver also demands restitution for all past transgressions and disruption of His creation and ordinances. And by that token the answer must turn to an emphatic No! Scriptures prescription for a perfect

social order is not workable in this present world order.

Apart from the fact that according to God's council this world will continue its downward way until its climax in a cataclysm that makes way for a new world, it also lies in its internal spiritual constitution that it can never be restored unless the entire race could take refuge to Christ and His fulness, which is a thought to which Scripture gives no support.

In a word: in this world there is no grace and consequently no receptivity for the law of God, and where men do not like to retain God (and His law, of course) in mind He gives them up to the fruits of their sin.

But the church is the salt of the earth!

Let us dare to confess it in its full implications.

In the church God has given the promise of the solution of the social problem. Yea, in the church that solution is realized.

At first reflection this strong boast ill accords with the pathetic figure of the church with her smallness, weakness, vagueness, ignorance, discension, strife, carnality.

Indeed, no sons of the living church will dare nor care to deny this apparent contradiction. Of all institutions there is perhaps none where the contrast between the lofty claims of the apparent reality is more embarrassing and humiliating.

Yet the great claim which we take over from the lips of Christ is not based on sight or tangible proof but is an article of faith. We believe an holy church; we believe in an Almighty Saviour, who redeems body and soul; we believe that by faith we overcome the world.

Now it is by this essential being and life of the church that her social calling is determined. In principle all the distorted relationships as affected by sin have been restored by grace, and this principle the people of God are called to realize in life.

And so we come to our practical, concrete Christian calling.

Usually in discussing these things our mind first turns to our calling as citizens of our nation.

In the political sphere it is undoubtedly our calling to be concerned and to participate actively in government, for government is an institution of God and as such of legitimate interest to the Christian. Perhaps some of us have gifts to administer an office in the affairs of state. For it surely cannot be held that the general corruption in this sphere, and the grave danger of contamination for an office-holder can justify us to shun it and to abandon it to evil practitioners.

Perhaps, however, some have only the gifts necessary for casting an intelligent vote or recording our disapproval to policies or persons.

However, in Scripture the emphasis falls rather on

that part of our social calling which is limited to our immediate surroundings.

It is in the more intimate relations of life that Scripture pictures our new walk in holiness. There are the relations of husband and wife, parent and child, brother and sister, master and servant, pastor and flock.

In these relations it is that the love of God restores all things.

In principle the relation of husband and wife is restored and controlled by the word of Christ so that it becomes increasingly stabile and harmonious, yea, a reflection of the relation of Christ and His church.

So the relation of parent and child is controlled by the law and love of God until the implications and extent of that authority becomes increasingly plain and effective. In the light of God's law authority becomes less of arbitrary imposition and caprice, and continually more evident that parental authority is derived from God, that commands or prohibitions are not the expression of parental caprice but an expression of the will of God through the parent for the physical, mental, spiritual development of the image of God in him, and as such His commands have the sanction of God Himself and are corroborated by His testimony of His Spirit in the heart through nature and Scripture.

So the relation of master and servant is sanctified, causing the servant to fill his position not with eye service as a man-pleaser but conscious that it is his God-ordained place in a God-ordained civilization and world-order; and the master will treat his servant in the consciousness that it is a God-ordained relation wherein he as a faithful steward can obtain labor-power for his sanctified enterprise, meanwhile providing a means for the servant to gain the necessities of life.

Of course, our first reaction is to say that these things are easier said than done. Yet how reasonable this demand is even by the most crude standards of justice!

Is it not most unreasonable to shrug our shoulders and say "Well, you try it once and see how far you get".

Is it reasonable to spend the greater span of our life destroying society or civilization and then refusing to give equal time to its restoration. Has a capitalist who has spent forty years in profiteering and accumulating millions, so unbalancing the social structure, a reasonable right to dismiss his task by saying, That is easier said than done? Is it not reason that he should spend another forty years in equally intense effort to restore the ills. (In fact, of course, he will be held to that to all eternity).

And so it is with all social relations. Perhaps a man and wife have so long played havoc with the holy

bond of matrimony that it seems impossible to ever remove the envy, jealousy, estrangement and to again become a reflection of the life of heaven. But God demands it.

Perhaps an employer has become so entangled in his methods of greed and his enterprise has grown up so lopsided, that he finds it wellnigh impossible ever to adjust his business to the rights of his employees. Yet God demands it.

Offhand I may not know what is a fair wage for my faithful servant, much less for yours. But love, spiritual love is able to move mountains and will supply the answer.

I do not know offhand when to foreclose a mortgage or to declare bankruptcy, but if the law of God is seriously consulted in love, the action will be one of perfect social righteousness.

The parent may not know how and when to relinquish strict supervision over his growing son, nor when to say yes or no, but spiritual love in the light of God's perfect revelation will yield an act of perfect social adjustment. And indeed throughout the remedy is as rich and effective as the social relations are various and intricate. Here the perfect society appears only in principle. Here it is a matter of faith in Him who established it.

As yet it is for us impeded and delayed by a world and a dispensation that lies under the curse.

But He who has said "Ye are the salt of the earth" has also the power to realize His Word.

Today He is the King of perfect righteousness and that righteousness includes the right and power to cause this dispensation to pass away by a last great wonder of grace, and then He shall manifest a new world restored in righteousness where the righteous shall dwell.

A. Petter.

WEDDING ANNIVERSARY

1900 — 1940

On November 16, 1940, the Lord willing, our dear parents,
JOHN HAMSTRA

and

HILDA HAMSTRA—Van Zingel

hope to commemorate their 40th Wedding Anniversary.

We extend to them our sincere congratulations and pray that the Lord may continue to bless them and to spare them for each other and for us for many years to come.

Their grateful children:

Mr. and Mrs. Martin Riekse
Mr. and Mrs. Harm Hamstra
Mr. and Mrs. Peter Hamstra
Mr. and Mrs. Orie Hamstra
Mr. and Mrs. Bernard Hamstra
Mr. and Mrs. John Lugtigheid
Mr. and Mrs. Arthur Ondersma
John Junior Hamstra.

Grand Rapids, Mich.

Unto Them That Mourn In Zion

To appoint unto them that mourn in Zion, to give unto them beauty for ashes, the oil of joy for mourning, the garment of praise for the spirit of heaviness; that they might be called trees of righteousness, the planting of the Lord that he might be glorified.

The prophet here depicts the beauty, joy and consecration of the church of God. There will be beauty, oil of joy and a garment of praise given to them that mourn in Zion. The language employed is symbolic and points to the typical priest of the Old Covenant, to the robes in which he officiated before the face of Jehovah. For Aaron and his sons were made, so we read, coats of fine linen of woven work and a mitre of fine linen, and goodly bonnets of fine linnen, and linen breaches of fine twined linen, and a girdle of fine twined linen, and blue, and purple, and scarlet, of needlework; as the Lord commanded Moses. Then there was the oil of holy ointment with which Aaron and his sons were anointed, that they might minister unto the Lord in the priests office. A holy oil it was that might be poured on no man's flesh save that of the priests.

These mourners in Zion then are priests. "But ye shall be named the priests of the Lord," said the prophet to these mourners, "men shall call you the ministers of our God: Being priests, they will be vested in the priestly robe and anointed with the holy oil.

But why do these priests mourn? Why are their spirits heavy? And what meaneth those ashes? The Lord hath covered the daughter of Zion with a cloud in His anger, and cast down from heaven unto earth the beauty of Israel, swallowed up all the habitations of Jacob, thrown down in his wrath the strongholds of the daughter of Judah, polluted the kingdom, cut off in His fierce anger all the horn of Israel, bent His bow like an enemy, stood with His right hand as an adversary, and slew all that were pleasant to the eye in the tabernacle of the daughter of Zion. He poured out His fury like a fire.

Why hath the Lord so dealt with His people? Jerusalem hath grievously sinned. Her filthiness is in her skirts. She had forsaken the law of the Lord, which He set before them, and has not obeyed His voice, but has walked after the imagination of her own heart, and after Balaam.

Ashes! What are they? The residue of substance remaining after subjection to red-heat. To the heat of God's anger Israel has been subjected. For he sinned. And in the cloud of His anger the glory departed. And Israel's glory was his palaces, his strongholds, God's tabernacle, His solemn feasts and Sabbaths, His altar and His sanctuary, the king and the priest that made atonement for sin, the walls of Jerusalem's palaces, her

gates, her princes, her law and her prophets. This was Israel's glory.

What is more worthless, inglorious and sightless than an ash-heap? Behold Israel! Her palaces are swallowed up. Her tabernacle hath been taken away, as if it were a garden. The places of her assembly have been destroyed. The Lord hath caused the solemn feasts and sabbaths to be forgotten in Zion. He hath cast off His altar, and abhorred His sanctuary. The walls of Jerusalem's palaces have been given up in the hands of the enemy. Her gates are sunken into the ground. Her bars are broken. Her kings and princes are among the gentiles. The law is no more. Her prophets find no vision from the Lord. The elders of the daughter of Zion sit upon the ground and keep silent.

And the lovers of Zion mourn. Their spirits are heavy. Their eyes fail with tears. But they weep not for themselves but for their sins. They say, We have rebelled against His commandments. The Lord is righteous. Their grief springs not from despair. For they say, The Lord is my portion, saith my soul; therefore will I hope in the Lord.

Ashes! Let them speak to us of the curse of God that began to stalk over the earth, when our first parents, giving ear to the slander of the serpent, disobeyed the commandment of God; let them speak to us of the loss of our original spiritual beauty, of the trespasses and sin in which we are conceived and born, of our depravity, of our worthlessness and ugliness in the sight of the Holy God. What is more unlovely than ashes! And let us, at the hearing of this speech, cast dust upon our heads and gird ourselves with sackcloth. And let us weep for our sins. And let us say with the prophet, "The Lord is righteous; for I have rebelled against His commandments."

But let us also lift up our heads and say, His compassions fail not. They are new every morning. For unto them that mourn in Zion will be given beauty for ashes, the oil of gladness for mourning, the garment of praise for the spirit of heaviness.

Beauty will be given them, not the outward beauty of the typical priest, not the beauty of an outward material robe, but the beauty of the robe of righteousness and salvation with which the Lord will clothe them, thus the beauty that is the effulgence of holiness in the inward parts, the beauty of true health of a man washed from all his sin in the blood of Christ and in whose heart has been shed abroad the love of God and upon whose being, heart, mind and will God has impressed His name. It is thus the beauty of the life hidden with Christ in God, and that appears when members which are upon the earth are crucified. It is the beauty of the new man, renewed in knowledge after the image of Him that created him. It is the beauty that is the flower of the righteousness of Christ in them that mourn in Zion, and the flower of this right-

eousness is the bowels of mercies, kindness, humbleness of mind, meekness, longsuffering that they who mourn in sin put on.

And the beauty of these mourners is Zion's beauty, Zion's righteousness, and the beauty of Zion's righteousness is destined to go forth as brightness, and the beauty of her salvation as a lamp that burneth. Then all the gentiles shall see her righteousness, and all keep her glory.

To the mourners in Zion will be given the oil of joy. There is reason for joy. Zion has been redeemed with judgment and her converts with righteousness. Zion's children have been crucified with Christ, buried with Him, raised with him, and with Him set in heaven. There is then a heavenly, a heavenly kingdom, to be inherited by them that mourn in Zion. Heirs of God are they and co-heirs of Christ.

And the joy given these mourners springs from the certain knowledge that they belong to Christ, their faithful Saviour, that with Him their life is hidden in God, that when Christ appears they will appear with Him in glory and come into the actual possession of the kingdom, into the possession of their reward.

Thus they have joy. But this joy is not of them. It is a gift of the Spirit of Christ, the oil with which they are anointed, they being priests unto God. And Him do they praise, and their praise too is the garments that He gives. Of themselves they do not praise, cannot praise, but only revile His name, they being by nature dead in sin. But He clothes them with praise as with a garment, and they bless His name, declare His glories, magnify their Redeemer, God.

The reason that this praise is called a garment is not that it issues not from their hearts, but the reason is that it originates not in them but in God who redeemed them.

Thus will He adorn them who mourn in Zion that they may be called trees of righteousness, the planting of the Lord, that He may be glorified.

The tree in Scripture is the symbol of durability, of that which cannot be moved. The mourners are therefore called trees.

They shall never be moved, as they are righteous. But their righteousness is not of them. Christ is their righteousness. They are planting of the Lord, and therefore He, not they, will be glorified. G. M. O.

ERRATA

The following errors have occurred in the numbering of the S. B. issues, which may be worthy of attention to facilitate future reference:

Issue of June 1, 1940 is marked 16, should be 17.

Aug. 1 is marked 19, should be 20.

Sept. 1 is marked 20, should be 21.

Issue 2 and 3 of Vol. XVII are marked Vol. XVI.

The Levitical Priesthood

Holiness, as was brought out (in previous articles) was one of the properties of the Levitical priesthood—of Aaron in particular, of his family of priest, and, in the final instance of the tribe of Levi, selected by the Lord to perform the service at the tabernacle. However, a distinction must be made here between Aaron in his capacity of priest and Aaron's person as such. The character of Aaron's holiness as priest was solely ceremonial, symbolical-typical. It was this as the office of priest with which he was vested, was solely symbolical-typical. The truth of this statement is born out by the *how* of God's sanctifying him, that is, of His separating him from the common sphere and of His dedicating him to His, God's service, and to Himself. The Lord sanctified Aaron through His washing him through the agency of Moses, with water, through His anointing him with the oil of consecration, through his sprinkling of the blood of the sacrifice and of the anointing oil upon Aaron and his garments, through his preparing for him a body free from every physical blemish and deformity and endowed with natural strength, thus, in a word, through His rendering Aaron symbolically clean, pure and sinless. Aaron's symbolical sinlessness was thus his cleansed body—cleansed in the holy water and in the blood of the animal that had symbolically atoned the guilt of all his sins through its suffering and dying. And Aaron was also commanded to be holy, to sanctify himself, which he did (symbolically) through his refraining from defiling himself for the dead among his brethren and from mutilating his body. In addition he was clothed with beautiful garments; and the beauty of these garments was the effulgence, the brightness, of his symbolical purity. There is then a close connection between holiness and purity.

But Aaron's duty was not merely to sanctify himself symbolically, but also to bring himself forward as the living realization of the grace of God which he, in his capacity of symbolical priest, symbolized. His calling was also to be holy in the true sense. What is true holiness? True holiness must be looked for first in God. God is holy, that is, he is separated from the creature and thus also from sin and is wholly devoted to self. Being what He is, holy God, He sanctifies His people in Christ. He separates them from the terrene of sin, from the world that lieth in darkness and consecrates them wholly to Himself. This He does through His redeeming His people from all their sins in Christ and making them partakers of His divine nature. And He commands them that they sanctify themselves by His mercy, which they do through their mortifying their members which are on the earth.

Aaron was holy also in this true sense. He is called in Scripture the Saint of God. The priesthood and the

whole tribe of Levi (as to its elect nucleus) was holy in this true sense. Fact is that in the years preceding its consecration to the service at the sanctuary, it had surpassed all the others in holy zeal for God's covenant. Scripture makes special mention of this. At Mal. 2:1-7, the tribe of Levi is singled out as a family with whom was the covenant of God. The passage reads, "My covenant was with him (Levi) of life and peace; and I gave them to him for the fear wherewith he feared me, and was afraid before my name. The law of truth was in his mouth, and iniquity was not found in his lips: he walked with me in peace and equity, and did turn many away from iniquity." This is a remarkable testimony which the Lord here gives of Levi. A similar testimony is given of this tribe at Deut. 33:8-11, "And of Levi, he (Moses, engaged at the close of his career in blessing the twelve tribes) said, Let thy Thummim and thy Urim be with the holy one, whom thou didst prove at Massah and with whom thou didst strive at the waters of Meribah; who said unto his father and to his mother, I have not seen him; neither did he acknowledge his brethren, nor knew his own children: for they have observed thy word, and kept thy covenant. They shall teach Jacob thy judgments, and Israel thy law: they shall put incense before thee, and whole burnt-sacrifice upon thy altar. Bless, Lord, his substance, and accept the work of his hands: smite through the loins of them that rise against him, and of them that hate him, that they rise not again." That this blessing has reference not only to the priests but to the entire tribe is clear from the statement that "They shall teach Jacob thy judgments. . . ." The common Levites were also the teachers of the law in Israel.

Excellent things is here said of Levi. "Let thy Thummim and thy Urim be with the holy one." The *holy one* signifies not God but Levi. The word found in the original is *grace* (*chesed*). It is Levi who comes into view here as the participator in the grace of God. The address, uttered by Moses is directed to God, "Let O Lord thy Thummim and Thy Urim be with Levi, the gracious one." The Urim and the Thummim were instruments through which the Lord gave guidance to His servants in times of stress. It was attached to the official dress of the highpriest. Here in all likelihood the two words are used as common nouns and denote the knowledge of the law. The address continues, "Whom (namely, Levi) thou didst prove at Massah and with whom thou didst strive at the waters of Meribah. This is a historical reference to Israel's tempting God at the two places mentioned—a tempting, recorded in Ex. 17 and Num. 22. The people of Israel, having journeyed from the wilderness of Zin, had pitched at Rephidim. There was no water there for the people to drink. And the people murmured against Moses and Moses cried unto the Lord. In obedience to the command of God, he smote

the rock, and there came water out of it that the people might drink. And Moses called the name of the place Massah and Meribah, because of the chiding of the people of Israel and because they tempted the Lord, saying, Is the Lord among us or not. A similar uprising of the people is recorded in Num. 22. The people of Israel had come into the desert of Zin. And there was no water. Again the people uttered against Moses and Aaron a hard speech. The Lord, having heard, commanded Moses to speak to the rock in the eyes of the people, adding that it should give its water. Moses was furiously angry with the people. Instead of speaking to the rock, he in his great rage smote it, because he was unwilling at that moment to fetch them water out of it. Nevertheless the water came out abundantly. Thus he had believed not "the Lord to sanctify Him in the eyes of the people." And then we read, "This is the water of Meribah (strife); because the children of Israel did strive with the Lord and He was sanctified in them." There can be no doubt that both these strivings—the one at Rephidim and the other in the wilderness of Zin—are referred to, because in their connection they were adopted to denote the beginning and the end and therefore the whole of the murmurings of the children of Israel during the time of their residence in the wilderness. Now it is to these strivings that the clause, "with whom thou didst strive at the waters of Meribah"—a clause contained in the above-cited blessing pronounced upon Levi—has reference. And the thought conveyed is that at Massah and Meribah, the Lord proved Levi (in his generation as narrowed down to Moses and Aaron) and strove with them,—strove with Moses in particular, because in his great anger—an anger that was kindled by the murmuring of the people of Israel—he had refused to fetch them water out of the rock. Now this anger of Aaron, Moses, (Levi) was sinful and is thus to be denounced. Yet there was also a bright side to it. It betokened the greatness of Moses' (Levi's) zeal, did this anger, this passion of impatience. Levi (Moses and Aaron) could not endure that the people should rebel against God. Some prefer to understand the clause as referring to the people and thus read, "With whom, that is, with Moses and Aaron, thou, people of Israel, didst strive, quarrel, and whom thou didst prove, provoke to anger by thy murmurings." But this construction is too arbitrary. It is with Aaron that God had a controversy. Now it is certain that the holy fire that flamed in Moses' soul and in the soul of Aaron consumed the whole tribe of Levi. For the address continues, "Who, namely, Levi, in his generations, said unto his father and his mother, I have not seen him; neither did he acknowledge his brethren, nor knew his children." That this statement in its application must not be confined to a single individual is evident from this that the speaker in the sequence embraces the whole Levitical order, when he says, "They have ob-

served (guarded) thy word, and kept thy covenant." Levi denied the strongest natural ties when the interests of Jehovah were concerned. Levi then said to his father and his mother, "I have not seen him. . . ." Notable examples of Levi's zeal here described, are found at Ex. 32:26 sq.; Num. 25:7 sq.; and Lev. 1:11. Let us attend briefly to each of these cases.

Moses was in the mountain with the Lord. The instructions he was being given concern the ark and the tabernacle and its service. While these instructions were being given, the people camped in the plain turned to the idol. Thus even while the Lord was instructing Moses to prepare for Him the things that were needful for His residence in their midst, they began to clamor for gods that were no gods. "Up, make us gods," they say to Aaron. Aaron yields and soon the people are whirling in mad circles about a golden calf, as they shout, "these be thy gods, O Israel, which brought thee out of the land of Egypt." And the proclamation of Aaron was that on the morrow there would be a feast unto the Lord. And on the morrow they rose up early, and offered burnt offerings and brought peace offerings. Thus the rites of the true religion were preserved. And they danced with Jehovah's name upon their lips. For it was a feast unto the Lord! What mockery. A great sin was being committed. Jehovah had just taken the nation to Himself in the blood of the sacrifice. The covenant had just been ratified. The Lord sees and hears all. He tells Moses to get him down from the mountain. Arriving at the scene of their pagan feasting, he without a word lays hold on their idol, and burns it with fire. What is left he crushes between stones until it is fine dust. This dust he cast into the brook that flowed from the mountain, and bade the people to drink their god. And as to the people, instead of humbling themselves and repenting of their great sin, they so carried on, it must be that Moses perceived that they had no intention of again permitting themselves to be bound by the restraints of God's law. There were signs of a general uprising on the part of the people. So it was again time for the sternest action. So taking his stand in the gate of the camp, Moses says, "Who is on the Lord's side, come to me." "And" so we read, "all the sons of Levi gathered themselves together unto him." The rest refused to come. They were thus for the idol, against Jehovah. So they now openly declared through their not coming to Moses. But all the sons of Levi came. Turning now to these sons, Moses addressed them as follows, "Thus saith the Lord God of Israel, put every man his sword by his side, and go in and out from gate to gate throughout the camp, and slay every man his brother, and every man his companion, and every man his neighbor. Fill your hand today for Jehovah; for every one against his son and against his brother, and to bring a blessing upon you this day." And the sons of Levi did according to the word of

Moses. A terrible retribution. Yes, but not more terrible than the sin by which it had been called forth. These sons of Levi loved Jehovah more than their own kin, more than their own lives. They were thus worthy of His mercy. They keep God's covenant. Thus, quoting once more the blessing of Moses pronounced upon this tribe, "they shall teach Jacob thy judgments, and Israel thy law: they shall put incense before thee, and whole burnt sacrifice upon thy altar." So did the sons of Levi on that day bring upon them a blessing. And the Lord blessed Levi's substance and the work of his hands.

Another case of Levi's loyalty to Jehovah is found at Num 25:6. While the people of Israel abode at Shittim, they committed whoredom with the daughters of Moab. And the anger of the Lord was kindled against His people. Moses commanded the judges to slay every one of his men that were joined unto Baal-peor. And the people of Israel wept before the door of the tabernacle. And while they wept, one Israelitish man was so bold as to bring in the sight of the whole congregation and in the sight of Moses a Midianitish woman into the camp. It was Phineas, the grandson of Aaron, who, seeing it, rose up and went after the man into his tent and slew both the man and the woman.

In the light of these events, it is plain that a great change must have taken place in Levi during the sojourn of the people of Israel in Egypt. For during the patriarchal period, Levi was possessed of a wholly different spirit. But during the Egyptian period, this tribe must have been raised around Aaron to a high spiritual plain.

The statement was just made that Levi, and we now speak of the father of the tribe, was possessed of a wholly different spirit during the patriarchal age. In the words of the dying prophet (Jacob), Simeon and Levi were brethren; instruments of cruelty were in their habitations. He bids his soul to come not in their secret, for in their anger they slew a man, and in their selfwill they digged down a wall. He curses their anger (but not Levi), for it was fierce; and their wrath, for it was cruel.

The utterance has reference to the treachery of Levi (and Simeon), which he perpetrated against the Shechemites. The wrath which had led to the slaughter of these men, was carnal. It was not, as to its essence, love of God's covenant but family pride, as is evident from what they said in defence of their atrocious deed. "Shall he deal with our sister as with a harlot?" Yet, it was through this wrath of Levi that the Lord at that juncture of sacred history preserved His covenant. For the proposal of Shechem was to the effect that the tribe which he represented and the family of Jacob be one. Had this proposal been accepted, the promise could not have been fulfilled,—the promise, "unto thee and unto thy seed will I give this land. . . ."

Thus it appears that through the years preceding the actual elevation of Levi to the position of priestly tribe, the Lord was spiritually qualifying this tribe for this position. At the time of this elevation, which took place after the deliverance from the bondage of Egypt and at Sinai, Levi was known among the tribes as excelling in holy zeal. And so it had to be in order that the service of God might be rightly esteemed.

G. M. O.

And There Was A Man Of The Pharisees

JOHN 3:1-21

Christ's first visit to Jerusalem, after His baptism, appears to have been a brief one; not longer, perhaps, than that usually paid by those who went up to the Passover. Besides the cleansing of the temple He wrought some miracles which are left unrecorded, but which we may believe were of the same kind as His subsequent ones, and these were generally miracles of healing. Many believed on Him when they saw these miracles performed; believed on Him as a wonder-worker, as a man who had the great power of God at His command; but their faith scarcely went further, involved in it little or no recognition of His true character and office. Although they believed in Him, Jesus did not believe in them (for it is the same word which is used in the two cases). Knowing what was in them, as He knew what was in all men, undeceived by appearance or profession, He entered into no close or friendly relations with them; made no hasty or premature discovery of Himself.

But there was one man to whom He did commit himself on the occasion of this first and short residence in Jerusalem, to whom He did make such a discovery of himself, as we shall presently see He never made to any other person in the whole course of His ministry. This was a man of the Pharisees, one of the sect that became the most bitter persecutors of Christ; a ruler, too, of the Jews, a man well educated, of good position and in high office; a member of the Sanhedrin. He was one of the body that not long ago had sent the deputation down to the Jordan to inquire about the Baptist. He knew all about John's ministry, about his announcing that the kingdom of God was at hand, that there was one coming after him who was to baptize not with water but with the Holy Ghost. He had been wondering what this ministry of John could mean, when Jesus appeared in the city, cleansed the temple, wrought those miracles. He saw that among the class

to which He belonged, the appearance and acts of the young Nazarene, who had assumed and exercised such an authority within the courts of the temple, and when challenged had given such an unsatisfactory reply, had excited nothing but distrust and antipathy, however, in which he did not, could not share. He could not concur with those who spake of Him as an ignorant rustic, a mere blind zealot, whom a fit of fanaticism had driven to do what He did in the temple; still less could he agree with those who spake of Him as an imposter, a deceiver of the people. We do not know what words of Christ he heard, what acts of His he witnessed; but the impression had come upon him, whencesoever it came, that He was altogether different from what his fellow-rulers were disposed to believe. Could this indeed be the man of whom John spake so much; could this indeed be the Christ, the Messiah for whom so many were longing? If it was, what new and higher truths would He unfold, what a glorious kingdom would He usher in! Restless and unsatisfied with things as they were, all his Pharisaistic strictness in the keeping of the law having failed to quiet his conscience, and give comfort to his heart, Nicodemus was looking about and longing for further light. Perhaps this stranger who has come to Jerusalem, may be able to help him. He may be poor and mean, a Galilean by birth, without official rank or authority; but what of that, if He be really what He seems, one clothed with a Divine commission; what of that, if He can quench in any way his thirst of heart and soul which burns within? If he could be seen by Him alone, Jesus would surely lay aside that reserve which he appeared to maintain, and instruct him fully as to the mysteries of the coming kingdom. But how could such a private interview be brought about. He might send for Him; and sent for by one in his position, Jesus might not refuse to come. But then it would be noised abroad that he had been entertaining the Nazarene in his dwelling. Or he might go to Him when He was teaching in public, but then it would be seen and known of all men that he had paid Him an open mark of respect. He was not prepared to face either of these alternatives; he was too timid, thought too much of what his companions and friends and the general public of the city might think or say. Yet he is too eager to throw the chance away. He must see Jesus, and as his fears keep him from going to or sending for Him by day, he goes by night, breaks in upon His retirement, asks and obtains the audience.

There was something wrong, no doubt, in his choosing such a time and way for the interview. It would have been a manlier, a more heroic thing for him to have braved all danger and risen above all fear of man. But whatever blame we may choose on this ground to attach to Nicodemus, let it not obscure our perception of his obvious honesty and earnestness, his intense desire for further enlightenment, his willingness to re-

ceive instruction. He came by night, but he was the only one of his order who came at all. He came by night, but it was not to gratify an idle curiosity, but in the disquiet of a half-awakened conscience to seek for peace. Rabbi, he says, as soon as he finds himself in Christ's presence. He salutes Him with all respect. The Rabbis of the temple would have scorned the claim of one so young in years, unknown in any of their schools, who had given no proof of his acquaintance with their laws and their traditions,—to be regarded as one of them. But the ruler in all likelihood by many years Christ's senior, and one who on the other grounds might have counted on being the saluted rather than the saluter, does not hesitate to address Him thus: "Rabbi, we know that thou art a teacher come from God: for no man can do these miracles that thou doest except God be with him." He shows at once his respect, his candor, his intelligence, and his faith. He does not doubt that those are real miracles which Jesus had been working; he is ready to trace to its true source the power employed in their accomplishment; he is prepared at once to acknowledge that the worker of such miracles must be one sent and sanctified by God. In saying so, he knows that he is saying more than perhaps any other man of his station in Jerusalem would be ready to say. He thinks that he says enough to win for himself a favorable reception. Yet, he is speaking far below the truth, much under his half-formed conceptions and beliefs. It is but as a teacher, not as a prophet, much less the great prophet, that he addresses Jesus.

One might have expected that, having addressed him as such, he would go on to put the questions to which he presumed that such a teacher could give replies. But he pauses, perhaps imagining that, gratified by such a visit, pleased at being saluted thus by one of the rulers, Jesus will salute him in return, and save him the trouble of inquiry by making some disclosures of the new doctrine which as a teacher sent from God, He had come to teach; or by telling him something more of the new kingdom which so many were expecting to see set up. How surprised he must have been when so abruptly, yet so solemnly, without exchange of salutation or word of preface, Jesus says, "Verily, verily, I say unto you, except a man be born again, he cannot see the kingdom of God." Such a man as Nicodemus could scarcely have been so stupid as to believe that, in speaking of being born again, Jesus meant a second birth of the body. He is so disconcerted, however, disappointed, perplexed, besides being perhaps a little irritated, by both the manner and the substance of the grave, emphatic utterance—one which, however general in its terms, was obviously spoken with direct and personal reference—that, in his confusion, he seizes upon the expression as the only one that had as yet conveyed any definite idea to his mind. As affording him some ground of exception,

some material for reply, and taking it in its literal sense, he says: "How can a man be born again when he is old, old as I am? Can he enter the second time into his mother's womb, and be born?" The wise and gentle Teacher in whose hands he now is, takes no notice of the folly or petulance of the remark. He repeats what He had said, modifying, however, His expression, so that Nicodemus could not fail to see of what kind of second birth it was that He was speaking, "Verily, verily, I say unto you, except a man be born of water and of the Spirit, he cannot enter into the kingdom of God."

Had Nicodemus only had time at first to collect his thoughts, he would have remembered that it was no new term, framed now for the first time, that Jesus had been employing in speaking of a second birth; it being a proverbial expression with his countrymen with reference to those who became proselytes to the Jewish faith, and were admitted as such into the Jewish community, that they were as men new-born. The outward mode of admitting such proselytes to the enjoyment of Jewish privileges was by baptism, by washing with water. John had adopted this rite, and by demanding that all Jews should be baptized with the baptism of repentance, as a preparation on their part for the coming of the kingdom, he had in fact already proclaimed, that, as every heathen man became as a new man on entering into the commonwealth of Israel, so every Jewish man must become a new man before entering into that new kingdom which the Messiah was to introduce and establish. It was virtually to symbolize the importance and necessity of repentance—that change of mind and heart which formed the burden of his preaching, as a qualification in all candidates for admission into the kingdom—that John came baptizing with water. But he took great pains to inform his hearers that, while he baptized with water, there was one coming immediately, who was to baptize with the Holy Ghost. Was it likely then, or we may say, was it possible that, when Nicodemus now heard Jesus say, "Except a man be born of water and of the Spirit, he cannot enter into the kingdom of God," he could fail to perceive the allusion to the water of baptism of John and the Spirit baptism of the Messiah?

In common with all his countrymen, Nicodemus had assumed that, be it what it might, come how or when it might, the Messianic Kingdom would be one within which their very birth as Jews would entitle them to be ranked. The popular delusion John had already, by his baptism and his teaching, done something to rectify. The full truth was reserved for Jesus to proclaim, and He does it now to Nicodemus. This master in Israel had come to Jesus to be taught; let him know then that it is not a new doctrine, but a new life which Jesus had come to proclaim and to impart. It is not by knowing so much, or believing in

such truths, or practising such duties that a man is to qualify himself for becoming a subject of the spiritual kingdom of Jesus Christ. First of all, as a necessary preliminary, he must be born again; born of the Spirit, have spiritual life imparted, before he can see so as to apprehend its real nature, before he can enter so as to partake of its true privileges, the kingdom of God. This kingdom is not an outward or a national one. It is a kingdom exclusively of the new-born—of those who have been begotten of the Spirit—of those who have been born again, not of blood, nor of the flesh, nor of the will of man, but of God. For that which is born of the flesh is flesh, and that which is born of the Spirit is spirit.

A mystic thing it looks to Nicodemus, this second birth,—this birth of the Spirit; secret, invisible, impalpable; its origin and issues hidden, remote. Marvel not, says Jesus, at its mysteriousness. The night is quiet around you, not a sound of bending branch or rustling leaf comes from the neighboring wood but now the air is stirred as by an invisible hand; the sigh of the night-breeze comes through the bending branches and rustling leaves; you hear the sound, but who can take you to that breeze's birthplace, and show you where and how it was begotten; who can carry you to its place of sepulchre, and show you where and how it died? Not that the wind—the air in motion,—is a wit more willful or capricious, or less obedient to fixed laws than any other elements, or is chosen upon that account to represent the operations of God's Spirit on the souls of men. All its movements are fixed and orderly; but as the movements of an invisible agent, they elude our observation; nor if you sought for a material emblem of the hiddenness with which the Holy Spirit works, could you find in the whole creation one more apt than that which Jesus used, when He said to Nicodemus, "The wind bloweth where it listeth, and thou hearest the sound thereof, but canst not tell whence it cometh or whither it goeth: so is every one that is born of the Spirit."

Already a dim apprehension of that for which he was being apprehended of Christ has begun to dawn upon Nicodemus. He receives the truth as affirmed by Jesus as to the necessity of the new birth. He begins even to understand something as to its nature. Yet a haze still hangs over it. He wonders and he doubts, —giving expression to his feelings in the question, "How can these things be?"

If Christ's answer may be taken as the best interpretation of this question. Nicodemus was now troubling himself not so much either with the nature or the necessity of the new birth, as with the manner of its accomplishment; the kind of instrumentality by which so great an inward change was to be effected; for, read aright, our Lord's reply is not only a description of that instrumentality, but an actual employment

of it. First, however, a gentle rebuke must be given: Art thou a master in Israel, and knowest not these things? Hast thou forgotten all that is written in the book of the law and in the prophets, about the coming of those days in which the Lord will pour out His Spirit upon all flesh; about the new covenant that the Lord will then enter into with His people, one of those two great provisions was to be this: "I will give them a heart, and I will put a new Spirit within you; and I will take the stony heart out of their flesh, and will give them a heart of flesh?" (Ezech. 11:19). What had so often and so long beforehand been thus spoken of was now about to be executed. The Spirit of God was waiting to do His gracious work, in begetting many sons and daughters to the Lord. Let Nicodemus be assured of this, on the testimony of one whose knowledge of the spirit-world was immediate and complete. He had spoken very confidently of his knowledge of Jesus. We know he had said, Thou art a teacher sent from God. Let him listen now to words of equal confidence, which no mere human teacher, though he were even sent by God, could well, upon such a subject, have employed: "Verily, verily, I say unto thee, we speak that we know, and testify that we have seen; and ye receive not our witness." This work of the Spirit in regenerating is connected with another—my own—in redeeming. The one is but an earthly operation; a work performed within men's soul; but the other, how high have you to rise to trace to its source; how far to go to follow it to its issues? "If I have told you these earthly things, and ye believe not, how shall ye believe if I tell you of heavenly things."

"And yet who can speak of these heavenly things as I do? You take me, Nicodemus, to be a teacher sent from God, perhaps you might even acknowledge me as a prophet; but know me that I am no other than He, the Son of God, the Son of man, coming down from heaven, ascending to heaven, but leaving not heaven behind me in my descent, bringing it along with me; while here on earth, being still in heaven. "No man, I say unto thee, hath ascended up to heaven, but He that came down from heaven, even the Son of man which is in heaven'."

And having thus proclaimed the ground and certainty of His knowledge of all the earthly and all the heavenly things pertaining to the kingdom, Jesus goes on to preach His own Gospel beforehand to Nicodemus, taking the lifting up of the serpent in the wilderness, as the type to illustrate His own approaching lifting up on the cross, declaring this to be the great and gracious design of His death, that whosoever believeth in Him might not perish but have eternal life: "For God so loved the world, that He gave His only begotten Son; that whosoever believeth in Him should not perish, but have everlasting life."

G. M. O.